SICILIANA

FARS
LIRIC
CTE
A. POCH

PERSONAJELE:

Constantin Valsamache,	*bineînţeles, Tache — 50 de ani ;*
Jeni Valsamache,	*bineînţeles, soţia celui de mai sus — aproximativ, aceeaşi vîrstă ;*
Constantin Valsamache,	*bineînţeles, Bebe, fiul amîndurora — 24 de ani ;*
Niculae Dumitrescu,	*bineînţeles, Nichi, şi din cind in cînd Nikaloe — aceeaşi vîrstă cu prietenul său Bebe ;*
Anton Androne,	*rudă aproximativă a familiei Valsamache — 52 de ani, deşi pare mai mult ;*
Fifi Androne,	*fiica lui — 23 de ani, deşi nu arată nici atît ;*
Tiberiu Cezar Sicoşan	*— 26 de ani, cu toate că e mult mai bătrîn ;*
Muki,	*alt nume nu i se cunoaşte şi, precum se va vedea, nici nu-i nevoie — 26 de ani ;*
Tinca,	*femeie de serviciu — 60 de ani.*

Acţiunea se petrece la Bucureşti şi Ripele,
în zilele noastre.

ACTUL I

Un hol liniar, mobilat standard, de gust îndoielnic. Obligator, o pianină și o măsuță cu telefon. In planul doi, pe trepte, despărțită de hol prin uși glisante, sufrageria bogată, în stil florentin. In zilele noastre, vara, spre prînz.

BEBE *(în timp ce scapă o farfurie cu care încercase o jonglerie eșuată)*: Nu merge, dom'le, nu vezi?

NICHI: Nu se poate! Încearcă!

BEBE *(nouă tentativă ratată)*: Inutil. Și se și sparg.

NICHI: Parc-ar fi de sticlă. *(Bebe încearcă iar.)* Așa... bine... perfect! *(A scăpat-o, s-a făcut zob. Luînd el una și demonstrînd.)* Și-i așa de simplu: aleee! hop!

BEBE *(concluzie și decepție)*: Și chiar dacă aș reuși, tot aia e: nu mă angajează.

NICHI: Serios? De ce?

BEBE: N-au locuri în schemă. Dacă eram călăreț, era cu totul altceva. Ascultă, Nikaloe, eu am ajuns la o convingere: n-am noroc. Cine dracu' m-a pus pe mine să fac agronomia?... Auzi idee: agronomia...

NICHI: Eu ți-am spus, te-am prevenit: mă Bebe, bagă-ți mințile-n cap și rămîi repetent... tu, nu...

BEBE: Dar ce, eu n-am vrut? Am făcut toate eforturile, n-am învățat nimic... *(Dezolare.)* M-au trecut...

NICHI: Lasă, mă, că și tu ai vrut. *(Logic.)* Cînd vrea omul să rămînă repetent, nu poate să-l treacă nimeni cu forța. Ai vrut să demonstrezi bătrînilor că ești grozav. Ei, acum să te văz: pe unde scoți cămașa? Pleacă ei în locul tău la Rîpele? Nu pleacă. Dumnealui rămîne aici la căldurică, și Bebe pleacă frumos să tragă la agricultura socialistă.

BEBE: Acu' ce stai și tu pe capul meu, cobe? Dă o idee!

NICHI: Idee? De unde? Ți-am spus: ia o slujbă

BEBE: Dar eu ce fac de două luni? Și la Aprozar am fost.

NICHI: Și?

BEBE: ..„Studii." Zic: „Elementare." „Originea." — „În regulă." — „Tatăl..." Cum să-i spun: director de minister?... — „Funcționar." — „Mama..." — „Casnică..." — „Te prezinți la examen. Contabilitate știi?..." Auzi... contabilitate!... — „Știu." Zice: „Normată". Auzi, ca să intru gestionar la Aprozar...

NICHI: Dacă mă întrebai te informam: trebuie. E un hașceme, 11.431 pe nouăsutecincizeci și cinci, care prevede...

BEBE: Noroc că te-am găsit pe tine să-mi citezi din hașcemeuri... Problema e ce fac: că uite, rup foile din calendar, mai am în cap douăzeci și șase de zile, și dacă n-am aranjat nimic, aici în București: am încurcat-o.

NICHI: Toată speranța e la „OSTA". Cînd e concursul?

BEBE: Poimîine.

NICHI: Ai pregătit ceva?

BEBE: Astea două romanțe.

NICHI *(a trecut la pian)*: Dă-i drumul.

BEBE *(masacrînd cumplit o romanță mexicană)*: Ei, cum ți se pare, cum merge?

NICHI: Îngrozitor.

BEBE: Păi, tu pînă nu faci observații „critice"...

NICHI: Dacă ai luat-o alături. Încă o dată! *(Bebe repetă refrenul.)* Nu se poate.

BEBE *(înger)*: De ce?

NICHI: Ragi ca un măgar.

BEBE *(ofuscat, oricum)*: Cum mă: cînt după note.

NICHI: După note, după note, dar fiecare notă e falsă.

BEBE: Și tu de unde știi?

NICHI: După ureche.

BEBE: Vezi, asta nu pot să sufăr eu la tine: că te crezi expert în toate. Uite nota aici: e do?

NICHI *(apăsînd pe o clapă)*: Do.

BEBE: Asta e fa?

NICHI: Fa.

BEBE: Asta e si bemol? Asta e mi?

NICHI: Zi.

BEBE *(reluînd refrenul)*: Ei?

NICHI: Ascultă la mine, Bebe: nu te mai prezenta la nici un examen că te dă afară: ești afon.

BEBE *(funebru, ca un steag de doliu)*: Am înțeles: ca jongler n-am talent, în muzică sînt afon... cu alte cuvinte, ce-mi mai rămîne? Să plec la Rîpele. Și asta mi-o spui tu. M-am lămurit cum stau și cu tine...

NICHI: Mă, Bebe, tu ai înnebunit din disperare... Ce vină am eu?

BEBE: Lasă, nu te mai explica.

NICHI: Nu, spune, ce vină am eu?

BEBE *(plin de reproşuri otrăvite)*: Te-am rugat să vorbeşti cu bătrînul meu... Ai vorbit ?

NICHI : I-am ţinut o prelucrare. de l-am zăpăcit. L-am luat principial : ce înseamnă a fi tînăr... Despre rostul şi misiunea noului intelectual...

BEBE *(lămurit)* : L-ai luat prost.

NICHI : Cum ?

BEBE : Infernal.

NICHI : Habar n-ai. Cînd am ajuns la capitolul „îndatoriri obşteşti", a spus : „just".

BEBE : Aşa a spus ?

NICHI : „Just". Era la paragraful în care-i spuneam : „Fiecare tînăr e obligat să-şi facă un drum în viaţă prin propriile lui forţe". Aici a spus : „just". Pe urmă, am intrat în geografie şi i-am făcut o imagine a ceea ce inseamnă ţara. Nu ţara... la ţară... „Ţara". i-am spus. „satul. vreau să zic, e un lucru admirabil, mai ales în zilele noastre..." Aici i-am dat o vrăjeală poetică, de mă miram singur de unde-o scot... „Primăvara..." cîmpul reavăn..." Ce-i aia reavăn, domnule ?

BEBE : Dacă-ai luat-o aşa, ce să mai vorbim .. I-ai adus aminte de copilăria lui petrecută la ţară, i-ai trezit nostalgii şi... ai încurcat-o...

NICHI : Ai răbdare. „Dar vedeţi. tovarăşe Valsamache", i-am spus. „există şi o lege a adaptabilităţii individului la mediu". Zice : „Natura". Cînd mi-a spus asta, m-a trăsnit. Zic : „Natura, de acord, dar ce să facă Bebe care e un citadin prin excelenţă, în natură ?" Zice : „Să se adapteze, e agronom, să-şi facă meseria !"

BEBE *(citîndu-l)* : „Dar ce vrea ? Să pună grîu pe Calea Victoriei ?" Am mai auzit refrenul...

NICHI : Nu, mie mi-a spus altfel : „Dar ce vrea ? Să pună sfeclă pe Bulevardul 6 Martie ?" A fost inedit. Zic : „Nici pomeneală, dar gîndiţi-vă unde-l trimiteţi : aveţi un singur copil."

BEBE *(complice)* : Coarda sentimentală.

NICHI : Exact. Zice : „Nu e copil, e agronom".

BEBE : Nu-ţi spun eu : ţi-ai pierdut vremea de pomană.

NICHI : Nu, fiindcă am impresia că l-am clintit. Zic : „Perfect, de acord : «agronom», dar de tetanos aţi auzit ?" Zice : „Care tetanos ?" Zic : „Tetanosu' pe care-l poate contracta. De condiţiile inumane la care-l supuneţi..." Şi ridic tonul : „fiindcă-l supuneţi la condiţii inumane".

BEBE : Aşa i-ai spus ?

NICHI : Exact.

BEBE : Şi ce-a răspuns ?

NICHI : Zice : „Nikaloe, eşti idiot". Şi a ieşit.

BEBE : Vezi ?

NICHI : Da, dar am impresia că l-am clintit.

BEBE : L-ai clintit atît de bine, că, dacă nu fac ceva prin forţe proprii, exact de azi într-o lună prietenul dumitale Bebe îşi ia valiza de carton şi pleacă la Rîpele. Nikaloe, simt că-mi pierd minţile, simt că-nnebunesc.

NICHI : Eşti dement. Bine, mă, în casa asta nu-i nimic de băut ?

BEBE : Nimic. Ţine bătrîna totul sub cheie. Ce să mai vorbim : fericire absolută.

NICHI : Muki ce spune ?

BEBE : Nu spune : plînge !

NICHI : Săraca !

BEBE : Ieri a plîns atîta, că i s-a umflat gîtul. Seara n-a mai fost în stare să scoată nici un sunet.

NICHI : Singura nădejde e la maică-ta. *(Zgomot în vestibul.)*

BEBE : Taci că vin. Hai la mine, că de ieri m-am declarat bolnav.

NICHI : Ştiu, şi tot grav ?

BEBE : 40 de grade.

NICHI : Aoleu, atunci, diseară ce facem ?

BEBE : Nici o grijă : pînă diseară scade.

NICHI : Intră, intră, că vin şi eu. *(Bebe a trecut în camera lui, au intrat soţii Valsamache.)*

JENI *(masca îngrijorării materne)* : Ce-i cu Bebe, Nichi ?

NICHI : Bine, doamnă... mult mai bine, nu trebuie să vă speriaţi : febra scade : n-are decît treizeci şi nouă cu nouă.

JENI : Auzi, Tache ? Treizeci şi nouă cu nouă.

TACHE : Da' dimineaţă, cît a avut ?

NICHI : Şi zece.

TACHE : Ce-l doare ?

NICHI : Capul, pieptul, abdomenul, splina, în general tot organismul, dar mai ales inima.

JENI : Copilul e bolnav.

TACHE : Şi ce vrei să fac ? Cheamă doctorul.

NICHI : Nu, doamnă, nu vă alarmaţi, nu e nevoie. Chiar adineauri, înainte de a veni dumneavoastră, mi-a spus *(cu o voce agonică)* „Nichi, mi-e mult mai bine..."

TACHE *(liniştitor, către Jeni)*: Vezi ?

NICHI: ...„cu toate că simt c-o să mor"...

JENI: Auzi, Tache, auzi ?

TACHE: Şi mă rog, de ce să moară ?

NICHI: Parcă dumneavoastră nu ştiţi ?

TACHE: Ce să ştiu ?

NICHI *(expert)*: Psihicul... Psihicul e bolnav... şi ştiţi cum e cu pavlovismul: dacă psihicul e bolnav, se destramă organismul. Mă duc să-i fac o frecţie... *(A ieşit.)*

JENI: Tache, îmi urci tensiunea... Nu te ocupi de copil... Ţi-e indiferent...

TACHE: Mie ? Ai innebunit !

JENI: Nu ştiu care dintre noi e teafăr. *(Masca deznădejdii materne.)* D-asta am adus copil pe lume ? D-asta l-am crescut mare, ca să vină acuma şi să mi-l ia ? Nu mă despart de copil, Tache... *(Către odaia lui Bebe.)* Nichi, pune-i termometrul, mamă, să vedem cît are. *(Lui Tache)* Ai vorbit ?

TACHE: Vorbit.

JENI: Şi ?

TACHE: Mi-a spus-o verde: „Tovarăşe Valsamache, nu te supăra, dar dacă dumneata vii cu asemenea cereri, atunci ce să mai vorbim de alţii ?"

JENI *(„logică")*: Va să zică, recunoaşte că mai sînt şi alţii... *(Montîndu-se.)* Copiii altora să stea aicea la Bucureşti, că e loc, cu toate că nu e nimica de capul lor, şi băiatul meu, fiindcă a terminat agronomia, să plece.

TACHE *(amărît)*: Las' că ştiu eu cum a terminat. Crezi că din „Uteme" l-au dat afară de bun ?

JENI: Cum, necum, vorba e: a terminat ?

TACHE: Că e tat-su director în Ministerul Agriculturii.

JENI *(„silogism perfect")*: Mă rog, dar atunci de ce mai eşti tu director în minister, dacă fiul tău trebuie să plece la Rîpele ? *(A bătut la uşa camerei lui Bebe; de dincolo se aude „pardon".)* Nu, că nu intru. *(Spre uşă.)* Dă-i şi-o vitamină „B", Nichi, şi una „C", că nu strică. *(Către univers.)* Copil debil, mi-au ieşit ochii pînă l-am văzut mare, şi acu' să-l trimit să-l mănînce tetanosul...

TACHE: Ce dracu' v-a venit la toţi cu tetanosul ?

JENI: Ce mi-a venit ? Întreabă-l pe Nichi, să-ţi spună: tetanosul e o boală care se ia de la cai şi mai ales de la ţară... Atîta lucru să ştii şi tu, care lucrezi în agricultură.

TACHE: Da' că există ser, ştii ?

JENI: Să ştie duşmanii mei, care vor să-mi vadă copilul plecat... I-ai dat vitamina, Nichi ?

NICHI *(de dincolo)*: Dat.

JENI *(masca neputinţei şi a înfrîngerii)*: Simt cum mi se urcă tensiunea. *(Spre uşă.)* Ce temperatură are ?

NICHI *(de dincolo)*: Şi opt.

JENI: Scade. Dacă era vorba de Meicu, ai fi văzut că nu stătea cu miinile în sîn.

TACHE: Am încercat să vorbesc cu...

JENI: Şi ?

TACHE: Nu dau de el.

JENI: Acasă. Ce număr are acasă ?

TACHE: 13.09.48.

JENI *(autoritate şi iniţiativă)*: Stai că dau eu de el. *(Face numărul.)* Cu tovarăşul Coacăze... Din partea tovarăşului Valsamache. Dar cînd vine ? Mulţumesc. *(A închis.)* El era. Stai să vezi ! *(Face din nou numărul şi vorbeşte, de data asta, cu voce schimbată.)* Cu tovarăşul Coacăze. Cine-ntreabă ? Ziarul „Munca". *(A închis precipitat.)* Nu ţi-am spus eu ? El era. Nici nu vrea să stea de vorbă. *(Durere fără margini.)* D-asta ai muncit tu, Tache, de ţi-ai pierdut sănătatea, ca să se ascunză la telefon ? D-asta ţi-ai riscat viaţa, Tache ? Că eşti un tovarăş vechi, şi cînd e nevoie şi cînd e la greu, la cine se vine cu toate sarcinile ? La tovarăşul Valsamache. Şi acum, cînd ai şi tu o nevoie, nimeni. *(Din nou spre camera lui Bebe.)* Cît are, Nichi ? Şi opt, slavă domnului. Nu uita de vitamine. Să dau un telefon la Sănătate să ne trimită nişte aspirină elveţiană... Sau să-ncerc iar la Coacăze, numai de curiozitate. *(Face din nou numărul.)* Cu tovarăşul Coacăze. Cine-ntreabă ? Din partea tovarăşului Valsamache... Imediat. *(Îi face semn lui Tache, care a trecut la aparat.)*

TACHE *(la telefon)*: Eu, frate dragă, eu... Iartă-mă că insist. Ştiu cîte ai pe cap... Evident... Dar e vorba de o chestiune... De fiul meu, sigur... Eu îmi dau seama că e o problemă de ordin general... Totuşi, cum să-ţi spun, frate dragă, o excepţie se poate face, că, vorba aia, nu se dărîmă cerul... Aşa... Aşa. Da, sigur. Da... Da... Da.

JENI *(şoptit)*: Ce spune ?

TACHE *(îi face semn să se potolească. Jeni vine și bagă urechea în receptor)*: Nu, nu, ascult. Așa, da. Eu voiam numai să spun... Da, da. Că e un caz special... fiindcă-i și bolnav...

JENI *(în urechea lui Tache)*: Grav, grav de tot.

TACHE *(la telefon)*: Da. Da, destul de serios. Cred că gripă. Da, sigur că trece, evident. Dar este și un alt aspect: aș spune, principial. Eu voi încerca, totuși, și mai sus. Nu, te rog să n-o interpretezi altfel, dar cred că după atîția ani de muncă, eu care, nu-i așa, n-am cerut niciodată nimic... Mă rog. Mă rog... să trăiești. *(A închis.)* Acu' ești mulțumită ?

JENI: Da' ce-ți închipuiai: că nu mă așteptam ? De la cine ? De la Coacăze ? *(Masca protestului și a indignării.)* Da' cînd a fost vorba de nepoată-sa, atunci a fost posibil, atunci n-a mai fost principial, atunci a putut s-o aducă la București, ca să bată bulevardele. Da' cînd a fost vorba să-l mute pe nepotul lui Sachelarie, că era retrogradat, pentru neglijență în serviciu, și l-a încadrat în capul schemei, atunci a fost legal și principial. Ei, lasă că-i dau eu principialitate...

TACHE: Termină odată !

JENI: Îi coc eu una, lui Coacăze ăsta, să mă țină minte toată viața. Ce face băiatu', Nichi ? Să-i trimit un ceai ?

NICHI *(de dincolo)*: Cu room.

JENI: Și cît ?

NICHI *(a băgat capul pe ușă)*: Și șase. Romul, separat.

JENI: Dă-i și-o lingură de sirop... *(Masca deciziilor mari.)* Că n-o să las eu să mi se prăpădească băiatul. N-are cine s-alerge pentru el, las' că alerg eu. Să-mi închipui că nu are tată, că sînt văduvă și că Tache Valsamache a căzut în Tatra. Nu se putea ? Tu singur povesteai cum îți zburau gloanțele pe la ureche. *(Masca deziluziei și strigătul inimii rănite.)* La ce te-ai mai bătut în Tatra, Tache, dacă-ți trimiți acum băiatul la țară ?

TACHE: Vreau să știu cînd o să isprăvești ?

JENI: Cînd o să-mi aduci numire pentru băiat în București.

TACHE: Și pînă atunci ?

JENI *(firesc)*: O să-ți mănînc zilele. *(A sunat telefonul.)* Da, Rodico; nu, ferească Dumnezeu... Foarte bine dispuși. Toată lumea bine... Tache ? Acum a venit de la Minister. Băiatul, bine. Te chem eu după masă, că-mi vin niște musafiri din provincie. Pa, te pup. *(A închis.)* Și pe nenorociții ăștia, la ce i-ai mai chemat pe capul meu ?

TACHE: Eu i-am chemat ? Sînt rudele mele ?

JENI: Și ce vrei să insinuezi ? Oameni foarte cumsecade, n-ai ce să te temi, nu sînt compromițători. Îi știe tot Piteștiul. Și pe urmă, chiar dacă a avut încurcătura aia, a ieșit curat.. Și chiar dacă ar fi avut ceva, ce vină are fiică-sa să pătimească de pe urma lui tat-su ?

TACHE: Da, dar ce vină am eu să-mi pice pe cap ?

JENI: Va să zică, după ani de zile îmi vin și mie niște oameni în casă, și nici asta n-am voie. *(Masca concluziilor esențiale.)* Ce-ar fi, Tache, să punem noi capăt acestui calvar ? Băiatul a crescut mare, de plecat la țară tot pleacă, fiindcă n-are pe nimeni cine să-l ocrotească, fiindcă tot e orfan. Tu, tot ai ajuns mare, de nu-ți mai ajunge nimeni cu prăjina la nas, ce nevoie mai ai tu de familie ?...

TACHE: Aud băieții.

JENI: ...nu e mai cuminte să ne vedem fiecare de drum ? Doar nu-ți închipui că stau lîngă tine din interes ? *(Masca suferințelor și a devoțiunii.)* Slavă domnului, c-am tras lîngă tine și cînd nu erai director. Și pe urmă, poți să-mi spui și mie ce procopseală am eu de pe urma directoratului tău ? Zile amare, ședințe și plenare, cînd te aștept cu sufletul la gură și cu mîncarea încălzită de trei ori. Taci, sigur că taci. Și știi de ce taci ? Fiindcă n-ai ambiție. Eu, în locul tău, m-aș duce mîine la ministru și i-aș spune: „Tovarășe ministru..." Dar te duci ? Nu te duci.

TACHE: Nu mă duc.

JENI: Ei, află că mă duc eu. Azi. Cine dracu' mi-a adus și pe nefericiții ăștia pe cap ? Nu puteai să le spui la telefon că nu sîntem în București ?

TACHE: Da' unde sîntem ?

JENI: Pe teren. Dar ai dreptate. Cînd ți-ai mai luat tu nevasta în deplasare, ca s-o mai iei și acum ? Ce sînt eu, Tache, să mă lași acasă ? Și dacă nu mă iei nicăieri, barem să nu-mi aduci toți nenorociții să-i ospătez, că nu-s cantină. *(S-a deschis ușa și au intrat nenea Anton și Fifi. Masca ospitalității.)* Să trăiești, nene Anton, şi bine-aţi venit sănătoşi, ia poftiţi, intraţi. Intraţi. Ia te uită la nenea Anton, Tache, ce bine arată. Ai întinerit... Dar domnişoara asta cine mai e, că n-o cunosc ?

ANTON : Ei, cum n-o ştii : Fifi.

JENI *(masca admiraţiei stupefiate)* : Cum ? Asta e Fifi ?

ANTON : Fifi.

JENI : Uite, Tache, pe Fifi. Păi, cînd ai crescut aşa mare, domnişoară, că acum zece ani...

ANTON : Avea treisprezece.

JENI : Cum zboară vremea. *(Masca mîndriei materne.)* Aaa, dar să-l vedeţi pe al nostru. Nichi... Nichi...

BEBE *(de dincolo)* : A plecat, mamă.

JENI : Vino-ncoace, Bebe, c-a venit unchiul Anton cu vară-ta Fifi. Nici n-aveţi idee ce bine-mi pare c-aţi venit... Asta-i spuneam şi lui Tache înainte : avem şi noi nişte rude, şi alea ne-au uitat.

ANTON : Vai de mine, se poate ? Că şi la noi cînd s-a ivit ocazia să ne repezim încoace, eu, lu' Fifi, tot aşa i-am zis : „acu', dacă e să mergem la Bucureşti, unde să ne ducem ?" Zice şi ea : „la tanti Jeni".

JENI : Nici nu ştiţi ce surpriză ne-aţi făcut. Şi cît o să staţi ?

ANTON : A, nu, că diseară plecăm înapoi.

JENI *(i s-a luat o piatră de pe inimă)* : De ce aşa repede, se poate ? *(Masca admiraţiei consecvente.)* Şi zi, s-a făcut domnişoară mare. Şi ce învaţă dumneaei ?

ANTON *(complice, din ochi, cu Fifi)* : Să le spunem, ori să nu le spunem ? Păi, nu mai învaţă, c'a-nvăţat.

JENI : Te pomeneşti că a făcut ceva şi-a dat-o afară din şcoală.

ANTON : Ferească Dumnezeu : a terminat.

JENI : Da ?

ANTON : Sigur. Medicina. Păi, ce credeţi voi, că noi ăştia din Piteşti stăm ?

TACHE : Şi unde a studiat ?

ANTON : La Cluj.

TACHE : Bravo !

ANTON : Eu, de cînd era mică, i-am spus : „Fată, s-au dus vremurile cînd stătea domnişoara acasă şi cosea la gherghef, ori cînta la clavir. Tu să-ţi iei o meserie. O vrea bărbatu' să te ţină acasă, cucoană, îl priveşte, treaba lui, liber. Tu să ai meseria ta." Şi uite că m-a urmat : doctoriţă.

JENI *(în plină admiraţie)* : Ce spui, Tache ? Şi, mă rog, ce specialitate ?

FIFI : Epidemiologia.

JENI : Adică ?

FIFI : Boli infecţioase.

JENI : Vai de mine, şi nu ţi-e frică ?

ANTON : Cum o să-i fie, e voie ? Nu-i fata lui Anton Androne ?

JENI : Uite că ne-am luat cu vorba şi-am uitat că sînteţi de la drum... Poate că vreţi să vă spălaţi. Să faceţi un duş.

FIFI : Eu, tanti.

JENI : Sigur, medic medic, dar tot cochetă, hai cu mine. *(În timp ce se îndreaptă spre baie.)* Mînca-o-ar mama de epidemioloagă... că nu m-aş fi gîndit în viaţa mea... *(Conducînd-o.)* Pe aici. *(Au ieşit, scurtă pauză.)*

ANTON : Aşa că asta-i.

TACHE : Da. *(Pauză.)* Să ştii însă că m-am bucurat de ce-am auzit... Copiii care învaţă, e lucru mare...

ANTON : Mai ales acum... Că înainte, că noi ştim, nu ?...

TACHE *(cu o convingere din ce în ce mai adîncă)* : Uite-o, cheam-o pe Jeni şi întreab-o : ce susţin şi eu ? Că eu tot pentru asta mă bat...

ANTON : Noi înţelegem altfel lucrurile.

TACHE : Avem o altă perspectivă.

ANTON : Cu totul altă perspectivă.

TACHE *(atacînd problemele fundamental)* : Şi chiar dacă vezi că, dintr-o cauză sau alta, lucrurile merg în unele sectoare mai greu... Iei o ţuică ?

ANTON : Dacă-i vorba pe-aşa, atunci să guşti dintr-a noastră : că-i de prune. *(În timp ce destupă sticla adusă de acasă şi-n timp ce toarnă.)* Ce spuneai ?

TACHE *(revenire la problematica esenţială)* : Dacă sînt şi unele greutăţi... Cum e şi firesc...

ANTON *(acord unanim, convingere adîncă)* : Cine nu-nţelege asta, n-a priceput nimic din ce se întîmplă în jurul nostru.

TACHE : Văd la noi la minister, la Agricultură...

ANTON : Ei sigur, la voi e şi o situaţie specială : agricultură, unde sînt atîtea şi atîtea probleme. Ce spui ?

TACHE *(întrebarea se referă, bineînţeles la ţuică)* : Tare, foarte tare.

ANTON *(mîndru)* : Aşa e ? De casă.

TACHE *(din nou privind preocupările grave)* : Dar cu toate astea, vorba aia, dacă pui umărul şi împingi, mişcă. Nu există, mă-nţelegi, să se ridice o problemă...

ANTON : Şi pînă la urmă să n-o rezolvi. Aşa-i spuneam şi eu în tren lui Fifi, c-am și eu experiență, cu toate că nu lucrez la nivelul tău și n-am chestiuni atît de complicate, dar orișicît... Astăzi, e cu totul altceva decît era înainte. Înainte...

TACHE : Da, nici nu se compară, nu poți să faci nici o apropiere, de nici un fel de natură, cu ceea ce era înainte, cînd orice problemă se punea, cum să spun..

ANTON : ...unilateral.

TACHE *(mai adînc)* : N-aș spune atîta „unilateral", cît... la suprafață... Înainte, ce era simplu, era simplu, și ce era complex, era complex. Astăzi, poți să te aștepți ca o chestiune să ți se pară la început foarte simplă...

ANTON *(sorbindu-i necontenit perlele)* : ...și în fond să fie complexă...

TACHE : ...Și cel mai complex lucru, să fie complex numai în aparență, și în fond...

ANTON : ...să fie simplu.

TACHE : Evident : totul e cum te-apropii de temă. Tare. Foarte tare. *(Evident, țuica.)*

ANTON : Da' știi cum merge ? Nici n-o simți. Bei o damigeană, și a doua zi, știi cum lucrezi ? Nici capul nu te doare. *(Scurtă pauză.)*

TACHE *(revenire la chestiunile de esență)* : Așa că asta e.

ANTON : Sigur. Totul e să știi să înțelegi.

TACHE : Și mai e ceva : să-ți iei răspunderea. Da' nici nu te-am întrebat : cu ce ocazie la București ?

ANTON : Aaa, nimic, o chestie foarte simplă, că asta-i spuneam și lui Fifi în tren, exact vorbele tale. Sigur, tu ai formulat mult mai științific. „Vezi, Fifi", îi spuneam, „o chestiune care pentru noi e foarte complicată, dacă ai norocul să-ntîlnești omul, pe nenea Tache, de exemplu, devine dintr-o dată foarte simplă."

TACHE : Adică, cum ? Că nu-nțeleg.

ANTON : Imediat. Ia, ia, pe răspunderea mea, că vorba aia : ce i-o fi tatii, să-i fie și mamii. *(Privitor la țuică, bineînțeles. Scurtă pauză.)* Despre Fifi e vorba. Ți-am spus : doctoriță. A terminat facultatea, diplomă, felicitări, mă rog. Urmează să plece la țară. Acum, ea, mititica, nu zice nimic. Dar eu ca tată, înțelegi..

TACHE : Înțeleg... Arde. *(Țuica.)*

ANTON *(Masca ispășirii paterne)* : Uite aici mă arde. *(Arată spre inimă.)* Numai tată să nu fii. Și atunci i-am spus : „Fițo", că eu cînd o alint, așa-i spun „Fițo, nici un moment de pierdut : la gară, pe tren, la București, la unchiul Tache."

TACHE : La mine.

ANTON : La tine, Tăchiță, la tine, suflete, la tine, neamule, la tine, că altă nădejde n-am. Dă-mi o mînă de ajutor.

TACHE : Cu ce ?

ANTON : Cu Fița.

TACHE : Concret.

ANTON : Concret, cît se poate de concret : post, casă și buletin de București. Ce-ai rămas așa ?

TACHE : Nu, mă gîndeam. Zi-i : post, casă și buletin de București.

ANTON : Asta-i.

TACHE : Voi pînă cînd stați aici ?

ANTON : Pînă diseară.

TACHE *(uitîndu-se la ceas)* : E vreme. Se face. Dar ce-ai zice tu să ieșim o țîră în curte ?

ANTON : De ce ?

TACHE : Să iau nițel aer.

ANTON : Atunci, să luăm și țuica.

TACHE : Ia-o, neică. *(Au ieșit, scena a rămas o clipă goală, a intrat Fifi, într-un halat de baie, alb spumă. Își caută poșeta, a intrat Bebe.)*

BEBE : Cred că nu mai e nevoie să ne prezentăm, fiindcă ne cunoaștem.

FIFI : Mi-a spus tanti că ești cam suferind. Pot să te ajut ? Ce te supără ?

BEBE : Medic ?

FIFI : Debutant.

BEBE : Mulțumesc, n-am încredere în medicină.

FIFI : Sceptic ?

BEBE : N-am nici o încredere în știință.

FIFI : Și totuși ai urmat o facultate.

BEBE : Tocmai. Suferința mea, domnișoară, poartă numele unei maladii pe care manualele și tratatele dumitale n-au înregistrat-o : agronomia.

FIFI : E adevărat, de maladia asta n-am auzit.

BEBE : Cumplită, domnișoară doctor, crîncenă, maladie psihică gravă, cu sfîrșit fatal...

FIFI : Ai dumneata astăzi o predispoziție specială și vezi lucrurile în negru.

BEBE : Dar cum ai voi să le văd, cînd nu mai am înaintea mea decît o lună de viață ?

FIFI : O lună ?

BERE : Douăzeci și șase de zile, numărate. Dumneata, vezi acest calendar, domnișoară ? E necruțător ca o ghilotină. Exact de astăzi într-o lună, omul din fața dumitale, vărul dumitale din partea mamei sau a tatei, nu știu, legăturile noastre de rudenie fiind suficient de încurcate, omul care ți se destăinuie în această clipă, a terminat cu Bucureștiul, cu această casă părintească de care-l leagă atîtea amintiri, a isprăvit cu lumea și civilizația și merge să se culce odată cu găinile, să se scoale, trezit de cocoși, să citească gazeta raională la gazorniță, să facă discuții filozofice cu inginerul stației de montă, politice cu agronomul-șef, să susțină o asiduă curte lirică moașei, care are patruzeci și trei de ani și doi negi pe nas, într-un cuvînt, să se neurastenizeze, dedicîndu-și cei douăzeci și patru de ani ai săi, netrăiți și dornici de viață, agriculturii înaintate și sporirii producției de porumb la hectar. Vesel, nu ?

FIFI *(sincer surprinsă)* : Cum, și dumneata ?

BEBE : Ce înseamnă „și dumneata“ ?

FIFI : Mărturisesc că nu mă așteptam.

BEBE : Să fi absolvit facultatea ? Par chiar atît de analfabet ?

FIFI : Nu. Dar îmi închipuiam că odată terminate studiile, dumneata, cu relațiile pe care le ai...

BEBE : Aici este eroarea dumitale esențială. Greșești fundamental, fiindcă mă privești ca pe un caz normal. Află, domnișoară, că ai în fața dumitale un monstru.

FIFI *(amuzată)* : Aoleu, mă înspăimînți.

BEBE : Da, domnișoară, un monstru, fiind fiul unui monstru. Tatăl meu e cel mai denaturat părinte din cîți a putut aduce la lumină speța umană în lunga și controversata ei istorie. Vede că mă zbat, că sufăr, că mă dau de ceasul morții, și dumnealui e „principial“. Un monstru principial. „Să plece“, adică, să plec eu. Și apoi, bineînțeles, obișnuita și îndelung repetata plachie de principii : „muncă, disciplină, devotament, datorie etc., etc., etc...“

FIFI : Și dumneata ce faci ?

BEBE : Febră.

FIFI : Și contra febrei ?

BEBE : Scandal : Scandalul îmi dă temperatură, temperatura nervi, nervii discuții, discuțiile, scandal și scandalul din nou febră. Cel mai perfect cerc vicios.

FIFI : Trebuie să existe, totuși, o soluție, o cale...

BEBE : Încercat pretutindeni, și eșec total. Am vrut să abandonez disciplina căreia m-am consacrat la presiunile părinților.

FIFI : Cum, de asta ai urmat dumneata agronomia ?

BEBE : Dar ce-ți imaginezi, că mi-am descoperit singur vocația ? Am încercat, mai întîi, să intru la matematici, și am căzut. La politehnică, și-am fost respins. La teatru, și-au susținut că n-am talent și fizic. Am intrat la agronomie, fiindcă m-au primit. Îți dai seama ce ghinion ? Am încercat deci să abandonez specialitatea și să găsesc o slujbă. Indiferent ce, oriunde. Cu neputință : lipsă de calificare profesională.

FIFI : Unde ai încercat ?

BEBE : La tramvaie : n-am reflexe. La circ : n-am aptitudini. La „OSTA“ : sînt afon. Văd în „Informația“ că la Filarmonică e liber un post la partida de violă.

FIFI : Știi să cînți ?

BEBE : Habar n-am... Dar mai știi de unde sare iepurele ?

FIFI : Mama dumitale ce face ?

BEBE : Tensiune.

FIFI : Nu pot totuși să înțeleg : nu există nici o posibilitate să rămîi în profesiunea dumitale, la București ?

BEBE : Nu sînt decît trei posturi, la Institut, pentru cazuri speciale.

FIFI : Ce cazuri ?

BEBE : Pentru oameni căsătoriți.

FIFI : Cum ?

BEBE : E probabil o compensație pentru suferințele lor zilnice. Societatea nu rămîne indiferentă : răsplătește.

FIFI : Atunci, iată soluția : însoară-te.

BEBE : Noroc c-ai venit dumneata de la Pitești, să-mi dai ideea. Și cu Muki ce fac ?

FIFI : Cine e Muki ?

BEBE : Prietena mea.

FIFI : Admirabil. Te căsătorești cu Muki, și ai rezolvat problema. Sau, e vreun impediment ? Se opun părinții ?

BEBE : Nu, că habar n-au.

FIFI : Atunci ?

BEBE : Nu vrea Muki.

FIFI : De ce ?

BEBE : Complicații... Greu de înțeles. Ai trecut vreodată prin complicații, domnișoară ?

FIFI : Depinde.

BEBE : Îmi dau seama : ești încă tînără. Și nu poți pricepe. Ai iubit ?

FIFI : Ce întrebare e asta ?

BEBE : Una simplă, elementară, directă : ai iubit ?

FIFI : De ce întrebi la trecut ? E mult mai firesc să mă întrebi : iubești pe cineva ? Și-ți răspund tot așa de simplu : da, pe logodnicul meu.

BEBE : Mult ?

FIFI : Nu ştiu, fiindcă nu am termene de comparaţie.

BEBE : Te-ai întrebat vreodată, noaptea, cînd eşti singură, ce s-ar întîmpla dac-ar muri ?

FIFI : O, dar ai o imaginaţie lugubră : de ce să moară ? E tînăr, sănătos, robust...

BEBE : Mie mi se pare că ar pieri pămîntul, că s-ar prăbuşi universul, şi că rămas singur fără ea, n-aş mai avea pe lumea asta nici un rost şi nici o justificare.

FIFI : Atunci ?

BEBE : Şi totuşi, nu ne putem căsători.

FIFI : De ce ?

BEBE : Cîntă. Are înaintea ei o strălucită carieră artistică.

FIFI : Cu atît mai bine.

BEBE : Pentru moment, e adevărat, nu e încă recunoscută, cîntă în cor, dar sînt sigur c-o să vină vremea cînd va fi aclamată pe toate scenele, nu numai în ţară, dar şi în străinătate. Crede-mă pe mine, sînt afon, dar mă pricep în muzică. Ştii ce voce are ? Patru octave. Galicurci a avut numai trei şi jumătate. Ia pe Si natural, şi cînd sînt eu în sală, de dragul meu, îl ia şi pe Do.

FIFI : Tot nu văd.

BEBE : Ah, domnişoară, se cunoaşte că vii dintr-un oraş patriarhal, cu salcîmi, stradă principală şi grădină publică, unde te-ntîlneşti, probabil, seara, cu logodnicul dumitale. Trăim aici într-o metropolă, o plasă uriaşă de contradicţii cu mii de fire, sfori şi trape, unde noul se împleteşte cu vechiul, prezentul cu trecutul şi amîndouă cu viitorul. O cîntăreaţă, soţia unui agronom — cel puţin aşa susţine Muki şi cred că are dreptate —, devine o imagine neinteresantă, casnică, anodină, oarecare. Or, dumneata, nu ştii de cîte condiţii depinde viaţa unei cîntăreţe : corepetitori, regizori, dirijori, peruchieri, critici... Muki mă iubeşte, mă adoră, dar nu poate să se căsătorească cu mine. E bine ?

FIFI : Nu e bine, deşi, recunoaşte, că ar fi soluţia salvatoare.

BEBE : Dar, în sfîrşit, ce rost are să te melancolizez pe dumneata cu problemele mele de viaţă, pe dumneata care eşti atît de departe...

FIFI : Poate că nu sînt chiar atît de departe cum îţi închipui.

BEBE *(filozofie amară)* : Cine poate pricepe suferinţele altuia ?

FIFI : Stau şi mă gîndesc !

BEBE : La ce ?

FIFI : Dumneata, cunoşti... „Siciliana" ?

BEBE : Casata ?

FIFI : Nu. Apărarea Siciliană. Fii atent, e foarte simplu : albul atacă pe flancul regelui, negrul pregăteşte contraatacul în centru şi pe flancul damei. La mutarea E 2—E 4, negrul răspunde cu C 7—C 5, controlînd punctul D 4. Există şi varianta „dragonului", în care negrul îşi dezvoltă nebunul regelui la G 7, atunci se face rocada şi atac la rege. Şah ! Şi mat ! Ai înţeles ?

BEBE : Nici un cuvînt.

FIFI : Cum, dumneata nu ştii şah ?

BEBE : Nu.

FIFI : Atunci, într-adevăr, e mai complicat. Apărarea Siciliană e o deschidere, pricepi, care dă şanse negrului...

BEBE : Dumneata joci bine şah ?

FIFI : Deloc. Dar am învăţat pe dinafară toate deschiderile, ca să-i fac plăcere logodnicului meu.

BEBE : Logodnicul dumitale e şahist ?

FIFI : Campion pe Cluj.

BEBE : Ce vorbeşti ?

FIFI : Sigur, în Ardeal, nu mai are adversar.

BEBE : Şi ce legătură au şahul, logodnicul dumitale, „Siciliana" şi cu mine ?

FIFI : Una foarte puternică. Nici Bolevslavski, care a descoperit o variantă nouă, n-ar juca-o mai bine. Urmăreşte-mă.

BEBE : Negrul mută...

FIFI : Nu.

BEBE : Albul mută.

FIFI : Nu.

BEBE : Dă un pion...

FIFI : Fii atent : dumneata susţii că dacă ai fi căsătorit, ai rămîne în Capitală.

BEBE : Eventual. Dar nu sînt.

FIFI : Vei fi.

BEBE : Exclus : nu vrea Muki.

FIFI : O să vrea.

BEBE : N-o cunoşti.

FIFI : Las-o pe Muki.

BEBE : Nici nu mă gîndesc.

FIFI : Las-o pentru moment. Spui că nu se poate căsători.

BEBE : Exclus.

FIFI : Perfect : dispare de pe tabla de şah.

BEBE : Dumitale ţi-e uşor.

FIFI : Trebuie Trebuie să găseşti pe cineva care să vrea să te ia.

BEBE : Cum aşa ?

FIFI : Nu de tot : pînă rămîi în Bucureşti.

BEBE : Care e dementa, s-o văd şi eu.

FIFI : Să ne gîndim.

BEBE : Şi pe urmă ?... Nu... ce vorbeşti... ce-o să spună Muki ?

FIFI : Dacă te iubeşte cu adevărat, trebuie să te înţeleagă. Preferă să te ştie plecat ?

BEBE : Şi crezi dumneata că se găseşte o femeie...

FIFI : Cine ştie...

BEBE : Stai, domnişoară, un lucru trebuie să fie clar : mie nu-mi place nimeni şi, spre deosebire de toţi prietenii mei, sînt monogam : sînt făcut pentru o singură femeie.

FIFI : Cu atît mai bine. Înseamnă că ai să joci „Siciliana“ cu precizie, tact, iniţiativă şi calm.

BEBE : Am impresia că-ţi arde de glume.

FIFI : Deloc.

BEBE : Iar eu îţi repet : cine o să mă ia, ştiind că nu are nimic de cîştigat ?

FIFI : Te-nşeli. Poate să aibă.

BEBE : Dacă nu văd eu, cum o să vadă alţii ?

FIFI : Fiindcă n-ai înţeles „Siciliana“.

BEBE : Lasă „Siciliana“. Mie răspunde-mi, cine o să mă ia de bărbat numai ca să-mi facă mie un serviciu ? Care e nebuna aia ?

FIFI : Eu.

BEBE : Cum ?

FIFI : Da. Eu.

BEBE *(informativ)* : Dumneata eşti nebună ?

FIFI : Deloc... Sau atît cît trebuie pentru ca viaţa să fie plină de farmec şi de fantezie...

BEBE : Domnişoară, văd că ai fantezie, dar de data asta n-ai priceput, sau te faci că nu înţelegi.

FIFI : Am înţeles foarte bine...

BEBE : Eu o iubesc pe Muki. Pe Muki. *(Scandînd)* Pe Mu-ki. În ceea ce te priveşte, nu te supăra, cultiv sinceritatea pînă la cinism, nu-mi spui nimic. Nu eşti genul meu. Eşti blondă...

FIFI : Iar dumneata inexpresiv şi pari bătrîn...

BEBE : Am impresia că sîsîi.

FIFI : Şi vorbesc din somn. În plus. chiar dacă mi-ai face cea mai seducătoare declaraţie de dragoste. nu serveşte la nimic, îmi iubesc logodnicul.

BEBE : Şi totuşi, te apucă o subită filotimie, şi eşti gata să te sacrifici de dragul meu.

FIFI : Te-nşeli : cu dumneata personal nu mi-aş pierde nici un sfert de oră.

BEBE : Cu atît mai bine. Atunci ?

FIFI : Atunci : îţi repet : n-ai priceput „Siciliana“.

BEBE : Iar o luăm de la capăt : negrul mută G 7... G 4 ?...

FIFI : Ascultă. Susţii că dacă ai fi căsătorit, ai avea şanse să rămîi în Bucureşti.

BEBE : Să zicem.

FIFI : Cum „să zicem“ ? Da. Sau nu ?

BEBE : Poftim : da.

FIFI : Perfect. Dumneata ştii pentru ce am venit eu încoace ? Am terminat facultatea şi trebuie să plec la ţară.

BEBE : Felicitările mele : poate că ne întîlnim. Eu, la Rîpele. Dumneata ?

FIFI : Mărturisesc că pentru mine nu-i nici o catastrofă. Dar logodnicul meu...

BEBE : Logodnicul dumitale mi-e foarte simpatic, dar ce am eu cu el ?

FIFI : N-ai, adică ai. Şi-n orice caz, ai răbdare. Logodnicul meu e campion de şah.

BEBE : Pe regiunea Cluj.

FIFI : Pe întreg Ardealul. Dar dacă rămîne acolo, se ratează. Nu mai are adversar, înţelegi ?

BEBE : Şi ce vrei ? Să joc eu cu el ?

FIFI : Trebuie deci adus la Bucureşti. Acum ai priceput „Siciliana“ ?

BEBE : Domnişoară dragă, te previn, nu-ţi face nici o iluzie : în ceea ce priveşte jocurile, sînt literalmente idiot, nu înţeleg nimic.

FIFI : Atunci, mai simplu...

BEBE : Mută negrul şi fură calul...

FIFI : Urmăreşte-mă.

BEBE : Sînt numai urechi.

FIFI : Deci, dacă eşti căsătorit, rămii în Bucureşti.

BEBE : Exact.

FIFI : Te căsătoreşti cu mine.

BEBE : Ce interes ai ?

FIFI : Devin soţia dumitale.

BEBE : Să zicem.

FIFI : Evident că „să zicem“, fiindcă toată căsătoria se face numai pe hîrtie...

BEBE : Adică ?

FIFI : Adică, fără nici o obligaţie de nici o parte.

BEBE : Pînă aici am priceput.

FIFI : Şi eşti de acord ?

BEBE : Nu văd încă unde vrei să ajungi.

FIFI : Devin, prin urmare. soţia dumitale. Devenind soţia dumitale, sînt obligaţi să-mi dea un post acolo unde locuieşte şi lucrează bărbatul meu. E logic ?

BEBE : Logic.

FIFI : În sfîrşit, ai înţeles „Siciliana“ : ne căsătorim, rămii în Bucureşti. Cîştigul dumitale. Obţin un serviciu în Capitală : avantajul meu. N-am investit nici unul dintre noi nimic, înțelegi ce vreau să spun, și imediat ce lucrul e făcut, divorțăm.

BEBE : Și logodnicul dumitale ?

FIFI : Încheie partida. Din clipa în care stau în București și sînt divorțată, mă mărit cu el. Soțul își urmează soția, deci trebuie să-l transfere, deci vine în Capitală. Ce părere ai ?

BEBE : O clipă. În primul rînd, mi se pare suspect un fapt : vorbești necontenit de el și nu de dumneata.

FIFI : Ți-am mai spus: dacă ar fi după mine, mie mi-e bine oriunde. Dar e vorba de tata, pentru care ideea plecării la țară echivalează cu o dramă. Și pe urmă, e el...

BEBE : Deci, te sacrifici.

FIFI : E atît de bine să poți dărui unui om secunda ta de grație, clipa ta de sărbătoare...

BEBE : Începi să mă înduioșezi.

FIFI : Inutil, mai ales că e vorba de un joc în care nimeni nu riscă, și toți partenerii cîștigă. La ce te gîndești ?

BEBE : Da, se pare că raționamentul e just. Dar e atît de perfect, încît nu se poate ca pe undeva să nu fie fals.

FIFI : Unde ?

BEBE : Nu știu. Și pe urmă, construcția: mai are un defect: e logică. N-am încredere decît în absurd. În al treilea rînd, să vedem ce spun juriștii. Sînt singurii în stare să le încurce pe toate în asemenea hal, încît, pînă la sfîrșit, să iasă bine. *(Trece la telefon.)* Nikaloe, lasă tot și vino imediat jos, am nevoie de luminile tale juridice. *(A închis.)*

FIFI : E avocat ?

BEBE : Nu. Repetent. Dar, tobă de carte. Știe toate legile și hașcemeurile pe dinafară. Un singur lucru nu știe : să-mi găsească mie un post în București.

FIFI : Nu s-ar putea spune că ai un spirit prea practic.

BEBE : Nu, domnișoară, sînt un poet ratat. Sau, dacă vrei, un ratat poet.

FIFI : Nu găsești că e prematur să vorbești de ratare ?

BEBE : Și ca ratat, dacă vrei să te realizezi, trebuie s-o iei din timp. *(A intrat Nichi.)* Nikaloe *(către Fifi)*, prietenul meu de care ți-am vorbit. Domnișoara doctor Androne. *(Către Nichi)* Și acum, fii atent. *(Către Fifi)* Cum spuneai că se numește figura ? „Siciliana" ? *(Către Nichi)* Despre asta e vorba, despre mine, campionul pe Ardeal, domnișoara și noi trei. Ai înțeles ?

NICHI : Totul. E foarte coerent și foarte simplu.

BEBE : Atunci, urmărește-mă : dacă — e o ipoteză — mă însor cu domnișoara, am șanse să rămîn în București ?

NICHI : Hașceme, numărul 137.391, din nouăsute cincizeci și unu.

BEBE : Perfect. Soția mea, mai exact pseudosoția mea, soția mea aparentă sau prezumtivă, sau ipotetică, n-are importanță, asta fiind o chestiune absolut intimă a noastră, are dreptul să rămînă și ea la București ?

NICHI : Hașceme 947.368 pe cincizeci și unu.

BEBE : Același hașceme ?

NICHI : Altul, dar cu un conținut analog, completîndu-l pe primul.

BEBE : Bine. Asta e treaba ta, că de asta ești jurist și de asta ai rămas repetent. Atunci, înseamnă că ne putem căsători.

NICHI : Evident.

FIFI : Și divorța.

NICHI : Clar.

BEBE : Sigur ?

NICHI : Sfînt.

BEBE : Ce hașceme ?

NICHI : Nu, Codul Familiei, articolul 31.

BEBE : Nikaloe, nu te juca, aici e o problemă serioasă.

NICHI : Răspund cu capul. Da' de capul tău ce se alege ? Ce-o să spună ?

BEBE : Cine ?

NICHI *(făcîndu-i semne, fiindcă nu vrea să divulge)* : Știi tu.

BEBE : Nu înțeleg.

NICHI : Persoana !

BEBE : Care persoană ?

NICHI : Mă, Bebe, tu ai înnebunit de tot : ființa.

BEBE : Care ființă ?

NICHI : Muki !

BEBE : Aaa, Muki ? Trebuie să înțeleagă.

NICHI : Și dacă n-o să vrea ?

FIFI : Preferă să-l știe plecat ?

NICHI : Eu știu, dar chestiunea e : o să vrea să știe și ea ?

BEBE : Asta e : o să vrea ?

NICHI : E și ea un om. Are și ea punctul ei de vedere. Demnitatea, orgoliul ei de femeie.

BEBE *(către Fifi)* : Nu ți-am spus eu că repetentul le vede ? Ce e de făcut ?

NICHI : O clipă, să mă gîndesc.

BEBE : Gîndește-te, dar repede.

NICHI : M-am gîndit. Asta e : căsătoria nu trebuie să aibă loc în Bucureşti.

FIFI : Dar unde ?

NICHI : Oriunde, dar numai în Bucureşti nu.

BEBE : De ce ?

NICHI *(voluptatea elocinţei)* : Primo : în Bucureşti se cere un termen de 15 zile de cînd introduci actele şi pînă te face fericit... Or, voi sînteţi grăbiţi ; or, voi n-aveţi timp de pierdut... Secundo : aici află Muki. Şi, tertio : bate la ochi. Atunci, întrebarea : unde se însoară un agronom ? La ţară.

BEBE : Ce, ai înnebunit ?

NICHI : Ai răbdare, ascultă. Plecaţi la ţară, vă căsătoriţi, staţi două săptămîni la locul crimei, în timpul ăsta trimiteţi certificatul la Bucureşti — şi bătrînii trebuie să fie încredinţaţi că e vorba de o căsătorie în toată regula — iar aici, Nikaloe o montează pe bătrîna, bătrîna îl pune pe bătrînul în frigare, bătrînul se dă peste cap, îţi iese numirea : ceau şi pusi !

BEBE : Nikaloe, joc pe mîna ta.

NICHI : Lozul cel mare ! *(S-au deschis uşile la sufragerie.)*

JENI : Poftiţi, vă rog... Cum te simţi, Bebe ? A scăzut temperatura ?

NICHI : De tot.

JENI : Vitamine ai luat ?

BEBE : Toate pastilele, plus flaconul. Înainte de a merge însă la masă, daţi-ne voie să vă facem o comunicare. *(Solemn.)* Scumpul meu tată, iubita şi devotata mea mamă, stimate nene Androne, dragul meu prieten Nikaloe, daţi-mi voie... cred că ar fi potrivit şi un pahar de vin...

ANTON *(se vede că în curte nu s-a „cruţat")* : De ţuică... bătrînă... de prune. Ştii cum merge... Unt. Bei o damigeană şi a doua zi...

BEBE *(luînd paharul)* : Aşa. Daţi-mi voie să vă aduc la cunoştinţă că acum cinci minute a avut loc sub acoperişul acestei case „principiale" un eveniment... Uite că mă simt emoţionat... Spune dumneata, Fifi...

FIFI : Nu, nu. Vorbeşte dumneata.

JENI : Ce e, copii, ce s-a întîmplat ?

BEBE : Nimica, mamă. O vezi pe Fifi, mă vezi pe mine, ce s-o mai întindem ? Asta e : ne-am logodit.

JENI : Cum ?

BEBE : Simplu : ne-am logodit.

JENI : Tache, copilul a înnebunit de febră, a spart termometrul.

NICHI : Nu, coană mare : nu te speria. Secolul rachetei ! Şi ştiţi unde-o să aibă loc nunta ?

ANTON : Unde, mă rog, că atîta lucru am şi eu dreptul să aflu...

NICHI : În cinstea tovarăşului director Valsamache, că lucrează în agricultură : la Rîpele.

ANTON : Ca să vezi, Tache, vorba ta de adineauri, că parcă ţi-a ieşit porumbelul din gură, ce e complicat e simplu, şi ce e simplu e complicat... Fără să ştii, ai spus o vorbă mare...

JENI *(masca resemnării)* : Eu nu mai spun nimic, fiindcă simt că mi se urcă tensiunea.. Poftiţi...

CORTINA

ACTUL II

In holul fostei vile boiereşti din Rîpele, astăzi „casă de oaspeţi", în mijlocul unui parc, la capătul unei lungi alei cu plopi. Incăperea, luminoasă, în pofida grinzilor afumate ale plafonului, e mobilată rustic, fără exces şi ostentaţie. O masă — odaia servind acum şi ca sufragerie —, o pianină şi cîteva preşuri fără flori. Vila are patru odăi, două la parter, şi două la etaj : deci, o scară interioară dreaptă, sub care se află pianina, şi o fereastră largă, generoasă, în peretele opus, prin care se văd parcul şi silueta zveltă a plopilor.

TINCA *(îngrijitoarea casei, femeie de peste 60 de ani, dar încă „verde", la telefon)* : Alo... alo... Da... „Casa de oaspeţi". Cine vrei să fie ? Dar acolo cine e ? A, dumneavoastră ? Să trăiţi. Cine ? Tovarăşul ? Nu, cum să se scoale ? Dumnealui, înainte de unsprezece, nu face ochi. De... Dumneaei da, c-o aud umblînd pe dincolo. Numa'decît *(Bate la uşa odăii din stînga.)* Doamna doctor, tovarăşa doctor, la telefon...

FIFI *(din camera ei)* : Imediat !

TINCA *(la telefon)* : Zice că vine. Sfîrşitul pămîntului... *(În telefon.)* Nu, că vorbeam şi eu, aşa, singură. *(A pus telefonul jos şi-şi vede de deretecatul ei prin odaie.)* Oameni tineri, zdraveni, teferi, luați de două săptămîni... *(Arătînd spre ușă.)* El, colo, ea, dincolo... De, așa o fi moda acum.

FIFI *(într-un halat de dimineață, la telefon)* : Da... Bună ziua, tovarășe Damian... Nu, încă nu, dar pînă vine șareta, sînt gata. Dimpotrivă, îmi face plăcere. Nu sînt obosită deloc ! Am dormit ca un bolovan. Plouă ! Adevărat ? Cu atît mai bine. Mergem și la „Malul cu duzi" ? Unde vine asta ? Foarte bine. Iau trusa cu mine. Perfect. În zece minute. Deloc : mă bucur... Nu, ziceam că mă bucur. De ce ? Așa : simplu. *(A închis.)*

TINCA : Da' la prînz, mîncați aici.

FIFI : Sigur.

TINCA : Și tovarășul ?

FIFI : Da, cred că da. În orice caz, întreabă-l.

TINCA : Vă fac borș, pui și papanași.

FIFI : Admirabil. *(A intrat în camera ei.)*

BEBE *(a scos un cap somnolent și ciufulit pe ușa camerei lui)* : Într-o casă civilizată, ușile se închid cu mîna...

TINCA : Ați spus ceva ?

BEBE : ...și, pe cît cu putință, fără zgomot. *(A intrat în hol.)* Spune-mi, te rog, vaca aia de sub fereastra mea muge așa în mod obișnuit, sau se află actualmente într-o situație specială ?

TINCA : Care vacă ?

BEBE : Aia melancolică...

TINCA : Nu e vacă, e bivol.

BEBE : Aaa, atunci se explică.

TINCA : Vreți să beți cafeaua ?

BEBE *(totalmente înduioșat de situația lui naufragiată)* : Cafea ?... Lichidul ăla negru se numește aici cafea... De ce umbli, tovarășă, cu eufemisme ? În sfîrșit... O cafea... *(Tinca a ieșit ; a intrat, îmbrăcată, Fifi.)*

FIFI : Te-ai trezit ?

BEBE : Mă întreb dacă am dormit. Cred că s-a pus la cale împotriva mea un complot : asasinarea prin zgomote : greieri, broaște, păuni, vaci și uși.

FIFI : Eu mă duc cu Damian la „Malul cu duzi".

BEBE : Mă rog.

FIFI : M-a rugat inginerul Călinoiu să-i văd niște oameni care lucrează la orezărie.

BEBE : Clar.

FIFI : Un tip foarte drăguț, inginerul.

BEBE : Nici nu mă îndoiesc... *(Ironic.)* Mai drăguț ca Damian ?

FIFI : De ce ești rău ? Nici nu-l cunoști.

BEBE : Regret profund : toată viața mea am ars de dorința să-l cunosc pe președintele Sfatului din raionul Rîpele.

FIFI : Mă duc cu șareta și într-un ceas și jumătate sînt înapoi.

BEBE : E și o vreme splendidă : plouă cu găleata.

FIFI : Ador să umblu prin ploaie.

BEBE : Și eu : în mașină. Îmi place zgomotul ștergătoarelor pe parbriz.

FIFI : Cît e ceasul ?

BEBE *(consultîndu-și ceasornicul)*: După meridianul „Rîpele", unsprezece și jumătate.

FIFI : Perfect, înseamnă că pot să trec și pe la Preventoriu.

BEBE : Tot cu Damian ?

FIFI : Sigur. Preventoriul a fost terminat acum cîteva săptămîni. Păcat că nu vrei să ieși. Să știi că pierzi...

BEBE : Îmi dau seama.

FIFI : Au o creșă model.

BEBE *(fals interesat și bineînțeles „ironic", tot timpul „ironic")* : Serios ?

FIFI : Și-un combinat de conserve.

BEBE : Și combinat ? Păi, de ce nu spui ? De cînd ?

FIFI : Combinatul acum se clădește...

BEBE : Sper însă că sînt avansați...

FIFI : Clădirea, de roșu, e gata.

BEBE : Atunci sînt liniștit.

FIFI : Damian zicea...

BEBE : Ce spunea ?

FIFI *(nu-și poate ascunde plictiseala)* : Te amuzi.

BEBE *(aceeași ironie... „superioară")* : Deloc. Sînt profund interesat. Ce spunea Damian ?

FIFI : Nimic.

BEBE : Îți jur : mor de curiozitate să aflu ce spunea Damian.

FIFI : Dacă l-ai cunoaște, sînt sigură că te-ar interesa.

BEBE : N-am nici o îndoială.

FIFI : Ieri, în drum spre Podețul, ne-am abătut pe la niște săpături. S-a descoperit aici, nu departe, la șase kilometri, o așezare preistorică, de acum nu știu cîte mii de ani. M-a uimit cîte lucruri știe Damian. Anul trecut a fost și în Germania.

BEBE : Om umblat. Și ce impresie i-a făcut ?

FIFI : Ce ?

BEBE : Germania. Cum i s-a părut ?

FIFI *(ca să-i arate că poate să se ridice pînă la „nivelul" lui)* : Nemțească, foarte nemțească.

BEBE : Bună.

FIFI : Ne-am apucat să scormonim la nimereală, și am descoperit un ulcior înflorat. Damian spunea că e din neolitic.

BEBE : Formidabil.

FIFI : Am găsit și un cuțit de silex.

BEBE : Îl mai folosesc unii și azi. *(Alt ton, serios.)* Uite ce te rog, fii drăguță și vino astăzi mai devreme, să mîncăm la prînz împreună. Te súpără ?

FIFI : Deloc.

BEBE : Aș vrea să stăm puțin de vorbă. Sînt cîteva lucruri de pus la punct. Ne privesc pe amîndoi.

FIFI : Foarte bine. Dar n-am putea să lăsăm pentru diseară ? Asist la contravizită și, după aceea, stăm de vorbă cît vrei.

BEBE : Aș prefera la prînz.

FIFI : Înseamnă că-i urgent.

BEBE : Nimic nu e urgent pe lumea asta. E oportun.

FIFI : Bine, atunci, fug și mă întorc pe la unu. *(Și-a pus haina de ploaie, transparentă și cu glugă, și se îndreaptă spre ieșire. Pe drumul pietruit s-a auzit distinct, tropotul calului și al șaretei care a venit.)* Vai ce ploaie... *(Din prag.)* Gata... Sînt gata. *(A ieșit ; a intrat Tinca.)*

TINCA : Pot să strîng la dumneavoastră în odaie ?

BEBE : Ce interes ai ?

TINCA : Atunci, fac curățenie la doamna... că eu nu pot să stau.

BEBE : Mă rog, cum îți dictează conștiința. Dumneata știi care-i cel mai mare păcat pe lumea asta ?

TINCA : Să furi.

BEBE : Ași !

TINCA : Să minți.

BEBE : Nici pomeneală : imixtiunea în habitudinile omului. *(Tinca îl privește perplexă, s-a deschis ușa și a intrat, mai exact, a fost proiectat înăuntru Nichi.)*

NICHI : Ceau, bambino !

BEBE : Nichi !

NICHI : Salut ruralii !

BEBE : Ce-i cu tine, Nikaloe ?

NICHI : Am aterizat în inspecție. *(Înspre ușa de la intrare.)* Hai, suflete călător, îndrăznește.

BEBE *(alarmat)* : Sper că n-ai innebunit și că n-ai adus-o pe Muki. *(A descifrat-o, în sfîrșit. „Entuziasm“ negru)* : Muki !

MUKI : Bebe !

BEBE : Muki ! *(Către Nichi.)* A aflat ?

NICHI *(în timp ce-și scoate rucsacul și-și propteşte de perete cu mii de precauții undițele)* : Tot.

BEBE : De la cine ?

NICHI *(personificarea candorii)* : Habar n-am... Da' tu nu știi că nici un secret nu ține mai mult de trei zile ? Așa că am adus-o să vadă cu ochii ei, să se convingă și să se potolească.

MUKI *(ceasul dramei)* : Cum ai fost în stare, Bebe ?

BEBE *(către Nichi)* : Nu i-ai explicat ?

NICHI : Ba da. Dar zice c-o mint.

BEBE : Eu te mint pe tine, Muki ?

MUKI : Nu mă minți ? Jură !

BEBE : Jur.

MUKI *(ceasul înduioșării)* : Bebe !

BEBE : Muki !

MUKI : Bebe !

NICHI : Unde e ?

BEBE : Cine ?

NICHI : Fifi.

BEBE : Nu știu... La „Malul cu duzi“.

MUKI : Unde ?

NICHI : Umblă năucă.

MUKI *(ceasul geloziei)* : Cum arată ?

BEBE : Să-ți spună Nichi.

MUKI : Unde stă ?

BEBE : Cine ?

MUKI : Respectiva.

BEBE : Acolo.

MUKI : Și tu ?

BEBE : Aici.

MUKI *(ceasul răzbunării)* : Bebe, tu mă minți și eu te omor !

BEBE : Mă rog, dacă-ți face ție plăcere...

MUKI : Nu-mi face plăcere, dar te omor. *(Ceasul seducției.)* Bebe !

BEBE : Muki !

MUKI : Bebe !

BEBE : Dar voi cum ați nimerit aici ?

NICHI : Nikaloe să nu găsească ? Prin Sfat. Am făcut o inspecție... Am stat de vorbă cu președintele, drăguț băiatul... *(Către Muki)* Cum a zis că-l cheamă ?

MUKI : Damian.

NICHI : Are memorie, l-a reținut... Foarte simpatic, personajul... Am făcut o scurtă ședință. Cîteva observații privitoare la culturi. Apropo : orzul face parte din păioase ?

BEBE : De ce ?

NICHI : Nu-mi place cum arată tarlaua. I-am dat și-o consultație juridică privitoare la niște contracte depășite prin hașcemeul 11.763 din cincizeci și șase. Așa că... sînt acasă.

BEBE : Și unde-o să stați ?

NICHI : Cum unde ? Aici.

BEBE : Undeee ?

NICHI : Ce te miri așa ? Aici, la „Casa de oaspeți“.

MUKI : Vezi că nu-i convine ? Vezi că-l deranjăm ? *(Ceasul dezamăgirii.)* Hai, Nichi.

BEBE : Stați. Unde vă duceți ?

MUKI : Plecăm !

NICHI : De ce să plecăm ? Nu plecăm deloc. E foarte plăcut. Au şi baltă. Dacă e baltă, trebuie să fie şi peşti. Mergem la pescuit.

MUKI : Tu dacă vrei să rămîi, te priveşte, eu plec. Nu vezi că nu i-a făcut nici o plăcere ?

BEBE : Mie ?

MUKI : Dar ce, mie ?

BEBE *(ceasul tandreţii)* : Dulceaţa lumii !

MUKI : Lasă, lasă, fără efuziuni.

BEBE : A fost altceva : am rămas uluit : nu m-aşteptam.

MUKI *(ceasul reproşurilor)* : Sigur, îţi stric socotelile.

BEBE : Termină cu prostiile. *(Către Nichi)* Ce e pe acasă ?

NICHI : Perfect.

BEBE : Ce se-aude cu numirea ?

NICHI : Iese.

BEBE : Cînd ?

NICHI : Azi-mîine, trebuie să iasă.

BEBE : Ce face bătrîna ?

NICHI : Militărie cu bătrînul. L-a băgat într-o viteză, de sfîrîie. Şi aseară i-am văzut. Zice bătrînul : „Ce-o fi făcînd băiatul, parcă-i un veac de cînd lipseşte".

BEBE : Aşa a spus ?

NICHI : Cuvînt cu cuvînt. Zic : „Ei, ce importanţă are, cît a trecut n-o să mai treacă şi e înapoi. acasă." Zice bătrînul : „Sper". Sare bătrîna, zice : „Cum, sper ? Sigur." Nu, nu, azi-mîine, iese hîrtia, c-a fost bătrînul şi la ministru.

BEBE : Nu mai spune... Serios ?

NICHI : Precis.

BEBE : Vezi, Muki ?

MUKI : Nu mă interesează. Unde mîncaţi ?

BEBE : Aici.

MUKI : Împreună ?

BEBE : Ce vrei, trebuie să salvăm, cît de cît, aparenţele.

MUKI *(ceasul tragediei)* : Bebe, o să mă ai pe conştiinţă.

BEBE : Dar ce vrei, să se afle şi să aruncăm totul în aer ? *(Lui Nichi)* La Sfat, cum ai prezentat-o ?

NICHI *(ezitare)* : Cum am prezentat-o ? Muki.

MUKI : Cum să mă prezinte ? Nevasta lui.

NICHI : Da' ce, eu n-am voie să mă însor ? Egoistule !

BEBE : Pentru toată lumea aşa să rămînă : nevasta ta.

NICHI : Şi pentru Fifi ?

BEBE : Şi !

MUKI : Vezi că a şi început să-i fie frică de ea ?

BEBE : Mie ?

MUKI : Dar ce, mie ? Spune-mi că-ţi place.

BEBE : Termină.

MUKI : O iubeşti ?

BEBE : Eşti nebună.

MUKI : O adori.

NICHI : Potoleşte-te că iar începi să plîngi, şi-ţi cauzează la corzi. Unde-o să dormim ?

BEBE : Sus.

NICHI : Sînt camere ?

BEBE : Două.

MUKI : Eu nu dorm sus, nu dorm sus, nu dorm sus !

BEBE : Muki dragă, înţelege. Aici te afli într-un sat. Unde se observă şi se comentează totul. Gîndeşte-te la mine, gîndeşte-te la bătrînul dacă ar afla...

MUKI : Nu dorm sus. Unde-i camera ei ? Vreau să văd camera ei ! Care e camera ei ?

BEBE : Nu deschide ! Eu n-am intrat niciodată.

MUKI : Ba am să deschid !

BEBE : Muki, fii cuminte.

MUKI : Eu să fiu cuminte ? Mie-mi spui să fiu cuminte? Dă-te la o parte, să intru. Vreau să văd ce ascunzi. Vezi că ascunde ceva ? Dă-te la o parte. Dacă nu te dai la o parte, sparg geamul.

NICHI *(căutînd s-o potolească)* : Muki, tu ai înnebunit de tristeţe.

MUKI : Lasă-mă să sparg geamul. Dacă nu sparg geamul... *(Aleargă prin odaie, cu pantoful, ca să spargă geamul.)* Dacă nu sparg geamul, îi sparg lui capul.

NICHI : Mă rog, e mai convenabil.

MUKI : Lasă-mă să sparg ! *(S-a deschis uşa şi a încremenit în prag, Fifi.)*

FIFI : O, pardon...

NICHI : Nu face nimic.

FIFI : Iertaţi-mă...

NICHI : Vai de mine, poftiţi ! *(Clipa penibilă s-a consumat.)*

FIFI : Ce surpriză...

NICHI : Doamnă, în viaţă numai surprizele contează, restul e plictiseală şi obişnuinţă. Cine a spus asta? Cred că eu... Îmi daţi voie ? Doamna doctor Valsamache. *(Prezentînd-o pe Muki.)* Soţia mea.

FIFI : Luaţi loc, vă rog, luaţi loc... Cînd aţi venit ?

NICHI : Adineauri. Dar nu vă deranjați... Mai ales că noi sîntem și grăbiți. Nu-i așa, draga mea ?

MUKI : Da, dragul meu.

FIFI : Cum, nu locuiți aici ?

NICHI : Ba da, dar acum sîntem grăbiți...

FIFI : Grăbiți ?

NICHI : Foarte, foarte grăbiți. Nu, iubito ?

MUKI : Da, iubitule.

NICHI : Așa că trebuie neapărat să plecăm.

FIFI : Dar încotro ?

NICHI : Fără țintă. Hai, Muki ! Vă rog, nu vă ocupați de noi : musafirul e ca peștele, dacă stă prea mult, miroase... Mergem la pescuit, hai, Muki ! *(O smulge și-o tîrăște după el.)* Ceau ! *(Au ieșit.)*

FIFI *(după o clipă de reflecție)* : Nu știam că Nichi e însurat...

BEBE : Nu știai ?

FIFI : Nu.

BEBE : Și ce te miri așa ? E-nsurat, a mai fost însurat, va mai fi însurat... Nimic mai logic și mai firesc.

FIFI : Posibil.

BEBE : De ce „posibil" ? De ce această nuanță de dubiu ? Voi, femeile, sînteți însăși întruchiparea îndoielii.

FIFI *(pe zîmbet)* : Dimpotrivă : eu am numai certitudini.

TINCA *(a intrat cu fața de masă și șervețele)* : Pot să servesc masa ?

FIFI : Te rog. Mi-e o foame îngrozitoare. Nu știu ce se întîmplă, dar de cînd sînt aici, am o foame de lup. *(În timp ce aranjează tacîmurile pe masă.)* De mîine, lucrez la dispensar, ca și cînd aș fi încadrată.

BEBE *(necontenita lui ironie)* : Felicitările mele.

FIFI : Mie mi-ar fi plăcut mai mult la spital, dar Damian susține...

BEBE : Citezi din el ca din clasici.

FIFI : Omul are o mare experiență de viață. Spunea și el : de ce să nu folosesc timpul cît stau aici ? Azi dimineață trebuia să mergem la „Malul cu duzi".

BEBE : N-ați mai fost ?

FIFI : Mergem după masă, cu inginerul Călinoiu. Cu ocazia asta, ne oprim și la fermă.

BEBE *(eternul lui dispreț)* : Și Călinoiu e drăguț...

FIFI : Alt gen. Nițel posac, aparent ursuz, dar dacă ajungi să-l cunoști, extrem de agreabil. Cu foarte mult farmec. Experimentează aici un nou tip de cultură a porumbului. Din cîte am înțeles, încearcă aclimatizarea... *(Cu un sincer și explosiv entuziasm.)* Vai, ce bună e ciorba... Să dau drumul la radio. *(A deschis aparatul, încăperea s-a umplut de începutul concertului pentru vioară și orchestră de Brahms.)* Știi că au aici o mică orchestră de cameră ?

BEBE : Cîntă și Damian ?

FIFI : Nu. Pleșa.

BEBE : Ăsta cine e ?

FIFI : Zootehnician. Un tip senzațional. Doi metri înălțime, o sută două zeci de kilograme, și cîntă Mozart la vioară, divin.

BEBE : Diafan. Îmi imaginez.

FIFI : Puiul e fenomenal.

BEBE : Țineam de mult să-ți vorbesc, dar ne vedem atît de rar...

FIFI : Nu din vina mea: stai tot timpul în odaie.

BEBE : Circuli ca un factor poștal.

FIFI : Nu mănînci ?

BEBE : Mulțumesc.

FIFI : Atunci, o să iau și porția dumitale.

BEBE : Te rog.

FIFI *(cu gura plină)* : Da... Și ce voiai să-mi spui ?

BEBE : Că partida noastră se apropie de sfîrșit.

FIFI : Adică ?

BEBE : „Siciliana" se desfășoară cum ai prevăzut.

FIFI : Teribil.

BEBE : Ce ?

FIFI : Pipota. Spune, te ascult...

BEBE : Deci, ne apropiem de final. A venit Nichi, d-asta s-a deplasat pînă aici, ca să-mi spună că numirea mea la București e asigurată.

FIFI *(necontenit înfometată)* : Bravo !

BEBE : A dumitale va urma, deci, automat...

FIFI : Delicios.

BEBE : Ce e „delicios" ?

FIFI : Nu pot să-ți spun.

BEBE : Se apropie, deci, scadența. Să introducem acțiunea de divorț.

FIFI *(s-a oprit din mîncat)* : Nu se poate...

BEBE : De ce te miri ?

FIFI : De ce graba asta ?

BEBE *(cu o sinceră nedumerire)* : Te contemplu, domnișoară, și sînt silit să meditez asupra naturii acestei enigmatice ființe, care se numește femeia...

FIFI *(candidă)* : De ce ?

BEBE *(revoltă)* : Bine, fată, dar se pare că memoria dumitale e totalmente deficitară. Suferi de amnezie.

FIFI : Ia un papanaș.

BEBE *(contemplînd-o)* : Ai o poftă de mîncare, de m-ai speriat.

FIFI *(cu gura din nou plină)* : Mai departe...

BEBE : Cine a propus să jucăm acest joc ?

FIFI : Eu.

BEBE : De ce ?

FIFI *(din nou „ocupată“)* : Spune dumneata.

BEBE : Din devotament pentru logodnicul dumitale. Exact ?

FIFI : Exact.

BEBE : Ei bine, stai aici cu mine de 22 de zile, în care timp nu i-ai pronunțat numele niciodată.

FIFI : De unde știi ?

BEBE : Cînd, unde ?

FIFI : În gînd. Crezi că marile declarații trebuie să fie neapărat zgomotoase ? Uite, îți fac o confidență : îmi plac mult mai mult, sensurile presimțite, pauzele, tăcerile...

BEBE : Cel puțin, știe în ce loc te afli ?

FIFI : Evident.

BEBE : De unde ?

FIFI : I-am scris.

BEBE : Pe ce adresă ?

FIFI : La Deva.

BEBE : Ce caută la Deva ?

FIFI : Campionat de regiune.

BEBE : Și ce i-ai scris în scrisoare ?

FIFI : Tot.

BEBE : Dar ce gîndește bietul om, știi ?

FIFI : Ce i-am scris.

BEBE : Ei, cum poți avea naivitatea sau cinismul să-ți închipui că, trimițîndu-i o scrisoare, i-ai alungat toate bănuielile, toate gîndurile negre, toate îndoielile ? Nu uita că distanța amplifică dubiile și deformează judecățile. La nopțile lui de insomnie, te-ai gîndit ? La ceasurile lui de amărăciune, de decepție, poate de disperare, ai meditat ? Și în timpul ăsta, dumneata bați coclaurile cu Damian. Sînt ros de scrupule, domnișoară, și de remușcări.

FIFI : Stai prea mult în casă. Ar trebui să ieși, dacă nu din interes, din curiozitate, sau ca... terapeutică... Ești palid. *(Cu o mare și fierbinte sinceritate.)* Nu știi ce frumos e !

BEBE : Depinde de gusturi. Dumitale, de exemplu, îți place.

FIFI : Enorm.

BEBE : Poți să-mi spui și mie ce ?

FIFI : Cum să-ți explic ? E un univers salubru.

BEBE : Ce oroare : elimină expresia : îmi dă gustul apei de javel și al formolului.

FIFI : E un univers viu. Iar eu se pare că am simț clinic : dai mîna cu un om : trăiește. Dai mîna cu altul, a decedat, numai că el n-a aflat încă. Asta spunea și Damian...

BEBE : Și Damian. *(A reușit, în sfîrșit, să-l enerveze manifest.)* Dar, în definitiv, cum arată Damian ăsta, că am început să fiu curios.

FIFI : Ia un papanaș. *(Vîrîndu-i-l, aproape cu forța, în gură.)* Fă-mi plăcerea. Așa e că e bun ?

BEBE : Merge.

FIFI : Încă unul, te rog.

BEBE : Imposibil.

FIFI : Te rog... așa... faci progrese.

BEBE *(în timp ce mestecă, revenit la cinismul lui obișnuit)* : Lui Damian îi plac papanașii ?

FIFI : Mă plictisești.

BEBE : Ce să fac, n-am probabil verva lui Damian. Damian are vervă ?

FIFI : Îți imaginezi că a avea vervă înseamnă să debitezi, cu oarecare volubilitate, platitudini ?

BEBE : Te-am avertizat, sînt mediocru.

FIFI : N-ai exagerat.

BEBE : Damian strălucește...

FIFI : Papanașii se topesc în gură.

BEBE : Nu-l văd bine pe logodnicul dumitale. Stai, nu te-am întrebat niciodată : cum e ? Văd că te întuneci...

FIFI : Fiindcă nu reușești să mă amuzi. În definitiv, să te întreb și eu : te-aștepta cineva la București. Ce-a devenit ?

BEBE : Cine ?

FIFI : Omul care înseamnă toată viața dumitale. Ai uitat-o ? Unde e ?

BEBE : Unde vrei să fie ? La București.

FIFI : Atunci, m-am liniștit. *(Și mănîncă iar.)*

BEBE : Ai o foame de recrut...

FIFI : Și dumneata, o dispoziție de hepatic.

TINCA *(intrînd cu fructele)* : A venit un tovarăș după dumneavoastră, doamnă.

FIFI *(consultîndu-și ceasornicul)* : Damian.

BEBE : Cine ?

FIFI : El trebuie să fie, ca să mergem la „Malul cu duzi“.

BEBE : Aaaa, nici așa. Recunoaște că povestea începe să devină agasantă. *(„Miere“.)* Spune-i, te rog, tovarășului că tovarășa doctor și cu soțul ei dorm... *(Tinca a ieșit.)*

FIFI : Ce înseamnă asta ?

BEBE : Și dacă nu înțelege, îl trăsnesc de nu se vede...

TINCA *(reintrînd, profund liniştită)* : Zice că dacă nu-i dau drumul, sparge uşa.

FIFI : Nu e Damian.

BEBE : Dă-i drumul ! *(Şi-a făcut apariţia atletică, statuară, Tiberiu Cezar Sicoşan, campionul de şah al Ardealului.)*

FIFI : Tibi !

TIBERIU : Ei, da : eu.

FIFI *(surpriză şi entuziasm)* : Nemaipomenit, cum ai ajuns aici ?

TIBERIU : Lasă, fătucă, stăm noi de vorbă.

FIFI : Staţi să vă prezint.

TIBERIU : Mulţam frumos, pot s-o fac şi singur : Tiberiu Cezar Sicoşan.

BEBE : Campion al Ardealului.

TIBERIU *(glas de mormînt)* : Fost ! Fătuca mi-o mîncat şampionatul.

FIFI : Nu se poate, Tibi...

TIBERIU : Ba vezi că se poate.

BEBE *(nu scapă ocazia să vîre o şopîrlă)* : Nici nu mă mir : şahul cere o minte limpede şi odihnită.

TIBERIU : Asta e.

FIFI : Şi ai pierdut ?

TIBERIU *(funerar)* : Pierdut.

FIFI : Ce importanţă are ? Nu e ultimul campionat... În schimb, vei fi fericit.

TIBERIU : Ba nu vezi ! Fericit că-mi vine să beau cucută.

FIFI : Tiberiu !

TIBERIU : Dar ce-ei fi vrînd tu, să zburd ca iedul că te-ai măritat ? Fii martor, domnule — că tovarăşe nu pot să-ţi spun —, eu sînt în şampionat şi mă bat ca un leu...

BEBE : Unde ?

TIBERIU : Tot Ardealul : Arad, Mediaş, Alba, Sebeş...

BEBE : Şi Sebeş ?

TIBERIU : Şi.

BEBE : Rezultatul ?

TIBERIU : Nouă maturi, opt remize şi o înfrîngere.

BEBE : Şi-o înfrîngere, cum asta ?

TIBERIU *(fatalitate blestemată)* : Am dat dama.

BEBE *(„expert“)* : Rău : dama nu se dă niciodată.

TIBERIU : Sfînt : dai calul.

BEBE : ...dai maşina, dai tot, da' nu dai dama.

TIBERIU : Mi-am pierdut minţile. Şi-acum, îmi cere să fiu fericit.

BEBE *(către Fifi)* : Nu ştie „Siciliana“.

TIBERIU : Ba nu, că atunci cînd m-o răpus, „Siciliana“ am jucat.

BEBE : Ce variantă ?

TIBERIU : „Dragonul“. N-o mai joc, cîtu-i hăul şi vilagul. *(Definitiv.)* Indiana veche. *(Focul inimii.)* Cum s-a putut întîmpla ?

FIFI *(senină)* : Ce ?

TIBERIU : Poftim, mă intreabă pe mine ! De ce ? De ce te-ai măritat ?

FIFI : N-ai primit scrisoarea ?

TIBERIU : Ba da.

FIFI : Şi n-ai înţeles ?

BEBE *(către Fifi)* : Vezi ? *(Lui Tiberiu)* Domnule — că tovarăşe nu poţi să-mi spui — habar n-ai pînă unde poate să meargă inconştienţa femeilor. *(Către Fifi)* Spuneai că i-ai explicat. Poftim ! Dar la nopţile lui nedormite, te-ai gîndit ? La şampionatul lui ratat ai meditat ?

FIFI : Dar ţi-am explicat, Tibi : nu m-am măritat, m-am căsătorit.

TIBERIU : Adevărat ?

FIFI *(argument suprem)* : Întreabă-l şi pe dumnealui.

TIBERIU : Şi-a fost de acord ?

BEBE : Pentru fericirea dumitale.

FIFI : Nu numai a ta, Tibi, şi a lui

TIBERIU : Atunci, ce-i scris în scrisoare e sfînt ?

FIFI : Sigur, Tibi, sigur.

TIBERIU *(după o clipă de cumpănă)* : Şi dumnealui n-a avut nimic împotrivă ? E destul de curios, dar în sfîrşit, dacă aşa stau lucrurile... Tovarăşe — că domnule nu pot să-ţi spun —, iartă-mă, te-am judecat greşit, imi fac autocritica, recunosc, e un gest excepţional.

FIFI : Da' nu-i nimic excepţional, Tibi.

TIBERIU : Poate că am exagerat cînd am spus „excepţional“, în orice caz : deosebit. Tovarăşe, dă-mi voie să-ţi dau acolada.

BEBE : Şi să bem bruderschaft. *(Beau amîndoi.)* Servus te.

TIBERIU : Reţiproca !

FIFI : Şi să mănînci ceva.

TIBERIU : Se poate, că de la înfrîngere, numa' într-un post negru o duc.

BEBE : Stai. Nu şezi bine acolo, aici în locul meu. E de fapt locul dumitale. Aşa. Iar mie, îmi daţi voie să mă retrag... Înţeleg, sînt de prisos, abia aşteptaţi să rămîneţi singuri. *(Ocrotindu-i, aproape patern.)* Vă invidiez... vă invidiez... *(A ieşit).*

TIBERIU *(despre Bebe, bineînţeles)* : Înger din raiul lui Dumnezeu, drăguţul. Ah, fătucă, nu poţi să-ţi închipui chinurile mele.

FIFI : Nu-nţeleg, Tibi : scrisoarea mea e foarte limpede, foarte explicită.

TIBERIU : Tu crezi că eu vedeam explicaţii ? Eu te vedeam pe tine.

FIFI : Foarte bine.

TIBERIU : Da, dar lîngă el. Nopți întregi, numai imaginea asta o aveam înainte : tu, nudă, și el...

FIFI : Tibi, mă insulți.

TIBERIU : Într-o noapte am avut un vis groaznic. Se făcea că veneai către mine în rochie albă de mireasă și-mi ziceai : „Tiberiu Cezar Sicoșan joci șah ca o cizmă“. Și el, care era cu tine, în haine de mire, rîdea și zicea : „Tiberiu Cezar Sicoșan, ești o mazetă“. Și tu dădeai din cap și ziceai... •

FIFI : Uită, Tibi, uită.

TIBERIU : Am o rană sîngerîndă în inimă.

FIFI : Timpul vindecă toate.

TIBERIU : A doua zi am jucat la Sebeș, și m-o răpus.

FIFI : Cum s-a întîmplat, Tibi ?

TIBERIU : M-am așezat la tablă, a pornit ceasul să bată, da' eu numai asta auzeam : „...joci ca o cizmă“. „Ești o mazetă“. *(Catastrofă.)* Și am dat dama.

FIFI : Ei, nu-i nimic. Acum avem înaintea noastră altă perspectivă, altă viață.

TIBERIU : Ne instalăm la București ?

FIFI *(ușoară ezitare)* : Da... cred că da.

TIBERIU : Ce înseamnă „cred“ ?

FIFI : Adică, sigur... După divorț.

TIBERIU : Care divorț ? A, da, după divorț. Asta-i altă rană sîngerîndă : iau de soață o femeie divorțată !

FIFI : În acte.

TIBERIU : În acte, în acte, dar vezi că la arhivă documentul rămîne. Cum zice și adagiul : „scripta manent“...

FIFI : Iar începi ? Te supără o hîrtie ?

TIBERIU : Asta nu-i o hîrtie. Asta-i ca o diplomă cu peceți. Nu te-nțeleg. Și nici pe el.

FIFI : De ce ?

TIBERIU : Socoate și tu : stai cu o mîndrețe de fată...

FIFI : Tibi, iar mă insulți.

TIBERIU : Nu, că eu nu vorbesc de tine, de el. Dracu-l înțelege ? !

FIFI : Cine știe, poate că nu-i plac.

TIBERIU *(fulgerat în amorul lui propriu)* : Da', mă rog frumos : cine-i el, să nu-i placi ? Te plac eu, care-am răpus tot Ardealul — afară de Sebeș, și nu-i placi lui ? Da' ce-i, mă rog frumos, el : feciorul Mariei Tereza ? Prințul de la Sarajevo ? Că mă duc să-l întreb.

FIFI : Stai, Tiberiu. Gîndește-te : poate că are pe altcineva.

TIBERIU : Pe cine ?

FIFI : Îl privește. „Fiecare cu belelele lui“, vorba lui Damian.

TIBERIU : Dar ăsta cine mai e ?

FIFI : Președintele Sfatului de aici.

TIBERIU : Și tu, ce treabă ai cu el ?

FIFI : Sîntem prieteni.

TIBERIU : Tu și Damian...

FIFI : Un om fermecător... Și astăzi după masă ne ducem la „Malul cu duzi“.

TIBERIU : Ce să cați acolo ?

FIFI : E un lac sărat. Și Damian are intenția să organizeze, la început, experimental, un preventoriu antireumatismal. Pentru asta trebuie mai întîi prelungită șoseaua.

TIBERIU : Ce șosea ?

FIFI : Am fost alaltăieri și-am văzut-o.

TIBERIU : Cu cine-ai fost ?

FIFI : Cu Damian. Mai sînt unsprezece kilometri. Se face racordul la Cazanele și se prelungește prin comună. La anul, trece pe aici. Asta spunea și Călinoiu.

TIBERIU : Care Călinoiu ?

FIFI : Inginerul.

TIBERIU : Ce inginer ?

FIFI : Lucrează la orezărie... După masă merge cu noi.

TIBERIU : Călinoiu ?

FIFI : Și Pleșa. A, o să ți-l prezint și ție pe Pleșa. Un tip nemaipomenit.

TIBERIU *(nedumerire și furie abia stăpînită)* : Și dumnealui închide ochii, ori doarme de-a binelea...

FIFI : Cine ?

TIBERIU : Mă rog frumos : soțul.

FIFI : Tibi...

TIBERIU : Și dumnealui nu are nimic împotrivă. Îi umblă soața cu toți inginerii, și el tace ca mutul. Mă rog frumos, dacă așa-i dictează morala...

FIFI : Tiberiu, potolește-te : o să audă.

TIBERIU : Eu de ce vorbesc ? Pentru ca cine are urechi de auzit, să audă. Dacă așa îi dictează lui conștiința, îl privește. Dar la mine s-a gîndit ?

FIFI : La tine ?

TIBERIU : Sigur. Cu Tiberiu Sicoșan nu merge așa, noi nu sîntem învățați cu abțibilduri. Una-i ce vorbim prin ședințe, mă rog frumos : egalitate, dar acasă, soața să fie soață. Auzi dumneata : prieteni. Prieten să-ți fie unul singur : soțul, că d-aia ți-i bărbat.

FIFI : Tibi, mă insulți pentru a nu știu cîta oară.. Și vorbești de niște oameni pe care nici nu-i cunoști.

TIBERIU : Nici nu vreau...

FIFI : Niște oameni admirabili. *(In aceeași clipă, intră „bine dispuși“, dar* *nu mai mult decît obligă expresia, Nichi și Muki.)*

NICHI *(arătînd sacoșa)* : Ia priviți ce pește afumat am pescuit la cooperativă. *(Cîntă.)* Marina, Marina, Marina...

FIFI *(ca să amendeze efectul dezastruos, precipitat)* : Dați-mi voie să vă prezint pe logodnicul meu : Tiberiu Cezar Sicoșan.

NICHI *(îi strînge mîna și întinde mîna în aer, ca și cînd ar voi s-o mai strîngă și altora)* : Dar ăilalți unde sînt ?

FIFI : Care ?

NICHI : Parcă vorbeai de mai mulți... Dumneaei e Muki. Cea mai dulce fată de pe lume. *(Explicîndu-i lui Tiberiu.)* Logodnica soțului logodnicei dumitale.

MUKI *(alarmată de gafă)* : Nichi !

NICHI *(o drege)* : Exact : soția mea. *(Și cîntă.)* Marina, Marina, Marina !

TIBERIU *(monumentul demnității)* : Domnule — că tovarăș nu pot să-ți spun...

NICHI *(care i-a simțit accentul)* : Și de ce, mă rog frumos ?

TIBERIU : Ținuta morală în care te prezinți în fața logodnicei mele...

NICHI : Aud ?

TIBERIU : Și eu în calitatea mea...

NICHI : *(către Fifi)* : Ăsta-i șahistul ?

FIFI : Da.

NICHI *(lui Tiberiu)* : Păi bine, suflete, de ce nu spui ? Vin să te pup, ești dulce...

TIBERIU : Domnule...

NICHI : Nu se poate : trebuie să te țuc.

TIBERIU : Domnule, isprăvește.

NICHI : Dacă nu te țuc, mor.

TIBERIU : Și isprăvește cu această comportare.

NICHI : Ei, cum e comportarea ?

TIBERIU : Privată de respect și destrăbălată.

NICHI : Destrăbălată ? Destrăbălată, ai spus ? Tu auzi, Muki ?

MUKI *(ceasul mîngîierilor)* : Nichi !

NICHI : Muki !

MUKI : Nichi !

TIBERIU : Și-adaug : nu numai privată de respect și destrăbălată, dar și reprobabilă.

NICHI : Și asta mi-o spui față de soția mea... Ascultă, mă, dinastie romană...

TIBERIU : Domnule...

NICHI : Ascultă Vespasianus...

TIBERIU : Nu mă cheamă Vespasianus ! *(Către Fifi)* Expediază-l pe insolent, că altfel...

NICHI : Tu știi din ce pricină a căzut Imperiul Roman ?

FIFI : Isprăvește, Nichi, te implor.

NICHI : Să-mi spună din ce cauză a căzut Imperiul Roman... Nu știe. Alea jacta est : îi ard două perechi de palme împăratului, să știu de bine că ajung în groapa cu lei.

MUKI : Nichi !

NICHI : Muki ! Mă rog frumos, dacă nu vrei tu, mă abțin. *(Lui Tiberiu)* Dar să știi că în principiu ți le-am dat. Hai, Muki. *(O sărută.)* Marina, Marina, Marina ! *(Și urcă îmbrățișați scara.)*

TIBERIU : Vezi unde-ai ajuns ?

FIFI : Termină, Tiberiu, orice răbdare are o limită. Nu te mai recunosc.

TIBERIU : Eu nu m-am schimbat. In schimb... tu... Caut și nu găsesc cuvîntul. Stai că l-am găsit : descompunere.

BEBE *(intrînd)* : Am o vagă impresie, după glasul dumneavoastră bine timbrat, că aveți oarecare nemulțumiri.

TIBERIU : „Nemulțumiri" ? Domnule...

BEBE : Iar ?

TIBERIU : Domnule...

BEBE : ...că tovarășe nu poți să-mi spui, știu...

TIBERIU : Te-aș ruga, totuși, unele lămuriri.

BEBE : Din nou ?

TIBERIU : V-ați îngăduit, domnule dragă, să luați în custodie o fătucă...

BEBE : „O fătucă", nu cunosc termenul ! Îl resping.

TIBERIU : Și o găsesc scufundată, sub ochii dumitale, în cea mai adîncă mocirlă... Damian, Călinoiu... Pleșa... O întreagă listă de ingineri și zootehniști, care o plimbă și o poartă cîtu-i ziua de mare.

BEBE : Și seara.

TIBERIU : Și seara ?

BEBE : Sînt de partea dumitale, ai perfectă dreptate. Condamn această atitudine, domnișoară, o veștejesc !

TIBERIU : Dar să privim mai adînc : dumneata ce-ai făcut în timpul ăsta, tovarășe ?

FIFI : Termină, Tibi, ești ridicol.

TIBERIU : Îți dai seama, domnule dragă, că porți o răspundere gravă ?

BEBE : Îmi dau.

TIBERIU : Nu vezi destul de adînc, nu mergi la rădăcină.

BEBE : Acum, eu nu vreau să mă apăr, sau să-mi ușurez sarcina, țin numai să amintesc că nici unul din cei citați nu este prietenul meu...

TIBERIU : Ocolești problema, ca să te absolvi. Dar domnul, domnul care locuiește sus, al cui prieten e ?

BEBE : La cine se referă ?

FIFI : La Nichi.

BEBE : Domnule — că tovarășe nu pot să-ți spun —, Nichi e într-adevăr prietenul meu.

TIBERIU : Apoi, dacă-i prietenul dumitale, învață-l să se poarte în lume, că nu-i în junglă. Dacă vrea să-și sărute soția, s-o sărute acasă, nu în public.

BEBE : Să sărute ? Cine să sărute ?

FIFI : Nichi cu nevastă-sa. Nu vezi, Tibi, că ești stupid ?

TIBERIU : Stupid ? Eu stupid ?

BEBE *(către Fifi)* : Lasă-l că nu e stupid... Își săruta Nichi soția ?

FIFI : N-are dreptul s-o facă ?

TIBERIU : Aici, domnule dragă, în ochii mei ..

BEBE : Nu se poate !

TIBERIU : Ba se poate. Uite că se poate. Și n-am dreptu' să spun ?...

BEBE : Ai ! *(Strigînd.)* Nichi ! Atunci, se schimbă lucrurile... Nichi !... Vă înțeleg indignarea. Nichi ! *(Nichi a coborît însoțit de Muki.)* E adevărat ce susține dumnealui ?

NICHI : Cine ? Vespasianus ?

TIBERIU : Fără invective, domnule !

NICHI : Împăratul spune multe.

BEBE : E-adevărat că ai sărutat-o pe soția dumitale ?...

FIFI : Ce importanță are ? Fii om de înțeles, Bebe.

BEBE : Dumneata nu te amesteca... Are dreptate tovarășul. Dumneata, vezi-ți de Damian, Călinoiu și ceilalți...

TIBERIU : ...ejusdem farinae...

BEBE : Răspunde, Nichi : e adevărat că ți-ai sărutat nevasta aici, în ochii lumii ?

NICHI *(lui Tiberiu)* : Bine mă, Nerone, de ce bagi pile ?

BEBE : N-o spune numai dumnealui, te-a văzut și Fifi.

NICHI : M-ai văzut și dumneata ?

FIFI *(constrînsă)* : Da, sigur.

NICHI : Atunci, se poate.

BEBE : Asta-i tot ce ai să-mi spui ?

MUKI : Lasă-l, Nichi : ce, ai să te apuci să-i dai socoteală ?

NICHI : Are dreptate. Ce, o să dau soco...

BEBE : Nikaloe, ai încurcat-o. *(Și două palme detună pe obrajii lui Nichi.)*

MUKI *(ceasul crimei)* : Bebe !

BEBE : Nici un Bebe !

MUKI *(ceasul condoleanțelor)* : Nichi !

NICHI : Muki !

MUKI : Nichi ! *(Către Bebe)* Monstrule !

TIBERIU : Fără invective !

FIFI : Potoliți-vă...

BEBE : Și astea două palme sînt numai începutul.

TIBERIU : Nu-i o metodă justă, mă opun.

NICHI : Taci, Caligula !

MUKI : La ce oră avem tren ?

NICHI : Mîine dimineață.

MUKI *(lui Nichi)* : Hai. *(Și urcă amîndoi scara. Pauză.)*

TIBERIU : Revin deci. V-am încredințat. .

BEBE : O „fătucă“, am auzit. Nu crezi totuși că exagerezi ?

TIBERIU *(după o scurtă clipă de gîndire)* : Nu.

BEBE : Și că abuzezi de nervii mei ? Să restabilim o situație : mi-ai încredințat mie vreodată ceva ? *(Către Fifi)* Dumneata confirmi ?

FIFI : E îngrozitor.

BEBE : Ce e îngrozitor ?

FIFI : Totul : prin indecență.

TIBERIU : Or, fătuca ..

BEBE : Suprimă, domnule, termenul sau nu te mai urmăresc.

TIBERIU : Ești obligat să mă urmărești.

BEBE : Dimpotrivă : dacă fac o analiză cît de cît temeinică, dumneata nici nu te afli în această cameră.

TIBERIU : Cum ?

BEBE : Ești o ficțiune.

TIBERIU : Tu auzi ?

BEBE : La data cînd eu am cunoscut-o pe domnișoara, dumneata nici nu existai : erai cel mult o ipoteză.

TIBERIU : Eu „ipoteză“ ?

BEBE : O prezumție, ăsta-i cuvîntul : o simplă prezumție. Te-ai întors ..

TIBERIU : Din bătălie.

BEBE : Nici măcar învingător. Invins. Găsești la întoarcerea dumitale din cruciadă, dintr-un război pierdut, toate bunurile intacte. Și în loc să-mi fii recunoscător... E limpede : nu-mi rămîne decît să te sancționez. Te reduc la situația dumitale inițială : nu te cunosc !

TIBERIU : Pe mine ?

BEBE : Nu te aud !

TIBERIU : Domnule...

BEBE : Inutil : pînă adineauri te-am ignorat, acum te contest !

FIFI : Vezi ce-ai făcut, Tibi ?

TIBERIU : Tu, cea căzută în fundul prăpastiei, să taci.

BEBE : Te infirm, te abhor, te reneg ! Și vă mai aduc la cunoștință ultima mea decizie : din această clipă preiau puterea.

TIBERIU : Şi ce putere, mă rog frumos ?

BEBE *(imperial, magnific)* : De soţ.

FIFI : Dă-mi voie, Bebe...

BEBE : De prisos.

TIBERIU : Vezi unde-ai ajuns, fătucă ?

BEBE : Comunică, te rog, acestui domn că, dacă mai întrebuinţează o singură dată acest termen care-mi jigneşte timpanul, urmează şi alte sancţiuni.

TIBERIU : Înnebunesc, fătucă !

BEBE : Perfect. *(Scoţînd din portofel un act şi arătîndu-i-l lui Tiberiu.)* Vezi această hîrtie ? Ştii ce reprezintă ?

TIBERIU : Certificatul de căsătorie...

BEBE : Răspunsul este exact : cincizeci de puncte ! Acest certificat a avut pînă acum o existenţă iluzorie : un petec de hîrtie. Din această noapte îl traduc în viaţă.

TIBERIU : Mă spînzur !

BEBE : Ne va purta noroc : rămîne frînghia !

TIBERIU : Nu vă fac această plăcere : mă răzbun : vă ucid !

BEBE : Se poate, dar mîine : la noapte uşile vor fi încuiate.

TIBERIU : Eşti cinic !

BEBE : Sînt practic. Şi-acum, un sfat : sînt informat că în fundul grădinii e o fîntînă cu amoraşi. *(Lui Tiberiu)* Scoţi o ciutură de apă şi ţi-o verşi în cap.

TIBERIU *(către Fifi)* : Ai auzit ?

FIFI : Du-te, Tiberiu, te implor.

TIBERIU *(strict informativ)* : În fund, aţi spus ?

BEBE : În fund.

TIBERIU : Mulţumesc ! Dacă nu mă întorc într-un sfert de ceas, să ştiţi că m-am zvîrlit în fîntînă. *(A ieşit. Pauză.)*

BEBE : Bravo, domnişoară, bravo !

FIFI : Pentru ce ?

BEBE : Pentru logodnicul dumitale.

FIFI : Lasă-l în pace.

BEBE : E „solemn".

FIFI : Eşti îngrozitor.

BEBE : E „grav".

FIFI : Eşti insuportabil.

BEBE : E „moral".

FIFI : Eşti odios.

BEBE : Mă-ntreb ce te-a putut atrage la el ?

FIFI : E cinstit.

BEBE : N-avem probabil aceeaşi reprezentare a cinstei.

FIFI : Probabil.

BEBE : Şi întrebuinţăm dicţionare diferite.

FIFI : Asta, sigur. Ce rău îmi pare... Ce rău îmi pare. *(Îşi muşcă, aproape copilăreşte, batista.)* Nu mai pot... Am senzaţia că mă scald în gumă arabică.

BEBE : Lasă, nu-ţi mai muşca batista : probabil că de aceea eşti atrăgătoare şi dulce.

FIFI : Prefer să mă scald în pîrîul de la Cazanele, apa nu trece de genunchi, e însă rece şi limpede.

BEBE : Ce viziune pastorală ! Mă emoţionezi...

FIFI *(îndărătnicindu-se)* : Şi nu mai vreau

BEBE : Spui „nu mai vreau" ca şi cînd ai spune „vreau acasă".

FIFI : Mi-am visat altceva... Mi-e dor de liniştea mea, împăcată, de vacanţă...

BEBE : ...de o vacanţă petrecută în casa bunicilor, în odăi cu pardoseaua ceruită, printre mobile mirosind a gutui şi a levănţică. Ai să-ţi rupi batista.

FIFI : Dumneata nu poţi să înţelegi şi nu mai ţin să-ţi explic. Acum nu doresc decît un singur lucru, să divorţez. Să divorţez imediat.

BEBE : N-am terminat „Siciliana".

FIFI : Spuneai că ţi-a ieşit numirea.

BEBE : Numai a mea. Nu pot să mă declar mulţumit. Ar însemna că ai jucat jocul numai pentru mine. Ar urma să fiu singurul care cîştigă.

FIFI : E atît de bine să ştii să pierzi...

BEBE : Să-ţi rămîn deci recunoscător ? N-o pot îngădui.

FIFI : Eşti făcut numai din orgolii.

BEBE : Care om nu le are ? Şi dacă e cineva, îi rămîne vanitatea de a nu avea vanităţi. O, suprema trufie a... „modeştilor". Stai, că ai uitat un lucru : mai e cineva.

FIFI : Cine ?

BEBE : El. Nu pot să-l abandonez. Am început „Siciliana" şi pentru el. Nu-l pot trăda.

FIFI : Te detest şi-ţi voi arăta că divorţez.

BEBE : Cînd ?

FIFI : Mîine.

BEBE : Mă-ndoiesc. Nu se poate.

FIFI : Vrei să-ţi arăt că se poate ? *(Strigînd.)* Nichi ! Nichi ! Nichi !

BEBE : Şi ştii de ce nu se poate ? Fiindcă nu o doreşti. *(A coborît Nichi, însoţit de Muki.)*

FIFI : Spune-mi, Nichi : in cît timp pot să divorţez ? *(A intrat Tiberiu.)*

BEBE : Ţine seamă însă că eu mă opun. Că nu sînt de acord.

TIBERIU : Trebuie să fii !

NICHI : Taci, Vespasianus !

TIBERIU : Nu știu ce mă oprește să nu te omor...

MUKI *(la mijloc)* : Să nu te atingi de el, că-ți scot ochii...

(În mijlocul vacarmului general, intră Tinca.)

TINCA *(anunțînd calm)* : Tovarășul Damian. *(Încremenire generală și reculegere urgentă. Fulgerător, toți — cu o singură excepție : Fifi — își caută poziții convenabile, pentru salvarea aparențelor. Muki a căzut într-un scaun și începe să răsfoiască o revistă ilustrată.)*

BEBE *(către Tinca)* : Stai. *(Își caută o poziție imperturbabilă, într-un fotoliu pe brațele căruia pianotează absent. Nichi a deschis repede pianul și, completînd atmosfera pastorală, atacă delicat o nocturnă de Chopin.)* Spune-i să intre.

TINCA : Cine ?

BEBE : Cum, cine ? Tovarășul Damian.

TINCA : Păi, de unde ?

NICHI : N-ai spus c-a venit ?

TINCA : Nu... N-ați înțeles. *(Lui Bebe)* V-a trimis telegrama asta... Spune că a venit la Sfat, pe numele dumneavoastră. *(Îi dă telegrama și iese. Bebe deschide telegrama.)*

NICHI : Ei, ce-ai rămas așa ? Ce e ?

BEBE *(citind)* : „Sosim diseară, cu acceleratul, mama, tata și Anton.“ *(O clipă de stupoare.)*

NICHI : Sîntem în aer !

FIFI : Cînd sosește acceleratul ?

TIBERIU : La unsprezece și patruzeci.

NICHI : Sîntem copiii morții !

MUKI *(ingenuă)* : De ce ?

NICHI : Vin bătrînii și găsesc aici tot circul : maimuțe electrice și copii de sîrmă. *(Rezolut, strategic.)* Răspîndirea !

MUKI : Unde ?

NICHI : Oriunde ! Camuflarea.

BEBE *(către Fifi)* : În sat nu se poate ?

FIFI : Ce explicație să dai ?

NICHI : Și pînă mîine dimineață, nici un tren. *(Decizie fără apel.)* Camuflare la locul crimei ! Cîte odăi avem ?

FIFI : Patru : două sus, două jos.

NICHI : Atunci, să împărțim efectivul : nea Anton sus, camera din stînga ; soții Valsamache-senior, tot sus, camera din dreapta, cu vederea în parc. Perfect... Noii căsătoriți, o cameră...

TIBERIU : Domnule..

NICHI : Împărate, n-ai cuvîntul.

BEBE : Și dumnealor doi *(arătînd pe Muki și Nichi)*, cealaltă...

MUKI *(ceasul căințelor)* : Bebe !

BEBE *(n-a auzit)* : În definitiv, cel ce locuiește aici cu drepturi legale, sînt eu. Deci, eu hotărăsc. Dumnealor doi, cealaltă odaie.

NICHI : A rămas împăratul de căruță. O luăm din nou. Soții Valsamache, — bătrînii —, o cameră : cea în care stă Fifi.

FIFI : „Iatacul roșu“, ai și nimerit-o.

NICHI : Da' ce, soții Valsamache n-au dreptul să doarmă și ei măcar o noapte în iatacul cu draperii și tapet de mătase ? Dar, în sfîrșit, dacă găsești că nu e potrivit, mă rog, revin, schimbăm dispozitivul și-o luăm din nou. Nea Anton, sus în camera din dreapta. Soții Valsamache-senior, în stînga...

BEBE *(arătîndu-i din nou, cu un deget de sentință, pe Nichi și Muki)* : Dumnealor doi, jos, în camera mea.

NICHI : Iar camera în care stă Fifi o împărțim în raport cu drepturile legitime.

FIFI : Adică ?

NICHI : Titulară, Fifi. *(Consultîndu-și ceasornicul.)* De la această oră, pînă la unsprezece fix : împăratul, în calitatea lui de logodnic. Vine de la drum, e obosit, are dreptul să se odihnească. Iar de la unsprezece înainte, dumnealui *(desemnîndu-l pe Bebe)* în calitatea lui de soț legal.

TIBERIU : Domnule...

NICHI : În această formulă, aparențele sînt salvate și nici legea nu e călcată. Împărate, n-am ce să-ți fac, dura lex, sed lex !

CORTINA

ACTUL III

„Iatacul roşu" de odinioară, tapisat cu mătase, în care Fifi a adus o mie din nimicurile ei de fată şi o întreagă menajerie de păpuşi, căţei, urşi şi maimuţe de pîslă şi catifea, care atinse încep să behăie, să ragă, să mugească şi să umple odaia cu sunetele familiare unui magazin de jucării. O pendulă-jucărie, cu lanţ şi cuc, care merge totuşi. În afara lucrurilor aduse de Fifi, mobilierul obişnuit al iatacului, un divan cu măsuţă joasă şi lampă de noapte, un birou-secretar şi o masă lingă fereastra larg deschisă, prin care se văd cerul vast şi un alt unghi al aleii cu plopi. La măsuţa de lingă fereastră, adincit în descifrarea unei partide de şah, Tiberiu. Fifi, în halat, pe divan. Pe blana de lup de la picioarele divanului, turceşte, Nichi.

NICHI *(sincer deprimat, cu toate încercările lui, vizibil infructuoase, de „a brava")*: Iată-mă ajuns în situaţia unui erou din dramele ibseniene.

FIFI : Ce tot spui, Nikaloe...

NICHI : Am pierdut o prietenie la care ţineam, şi m-am ales cu alta pe care n-am dorit-o

FIFI : Acum nu-ţi mai face probleme, n-are rost.

NICHI : Nu regret greşeala, ci faptul că nu are justificare. *(Sincer plictisit.)* Crimă gratuită.

FIFI : Nikaloe, devii sinistru.

NICHI *(s-a ridicat)* : E pentru prima oară în viaţa mea cînd îmi vine să mă iau la palme..

FIFI : Du-te şi te plimbă.

NICHI *(îndreptîndu-se spre uşă)* : Mă duc în neant...

FIFI : Interesează-te, la ce oră soseşte trenul.

NICHI : Aoleu, aşa e ! Mă duc pînă la gară. Ceau ! *(A ieşit.)*

TIBERIU *(fără să ridice ochii de pe tabla de şah)* : Nu-nţeleg nimic din ce spune.

FIFI : E amărît.

TIBERIU : De ce ?

FIFI : Povestea cu Muki.

TIBERIU *(după o pauză, în care a mutat o piesă)* : Care poveste cu Muki ?

FIFI : Cu Bebe.

TIBERIU : Care „cu Bebe" ?

FIFI : Vai, Tibi, cînd ai să pricepi şi tu un lucru de la prima vedere ? Povestea cu sărutatul.

TIBERIU : Şi ce-i dacă a sărutat-o ? N-are omul dreptul să-şi sărute nevasta ? Numai nu în public.

FIFI : Da. Dar Muki cine e ?

TIBERIU *(icoana nevinovăţiei)* : Cine să fie ? O fătucă, ia...

FIFI *(a obosit)* : Aşa e, Tibi, ai dreptate. Dar tu ce faci acolo ?

TIBERIU *(a ridicat în sfîrşit capul din tablă)* : Nu pot înţelege în ruptul capului cum a fost de-am dat dama. Fiindcă, vezi tu, fătucă, eu am jucat tura pe D 4. E limpede ?

FIFI *(imensă oboseală)* : Da, Tibi.

TIBERIU : Albul răspunde cu nebunul la G 8. Mut eu pionul din G 6, mută el tura... Urmăreşti ?

FIFI : Urmăresc... Dar vreau să te întreb ceva

TIBERIU *(iar cu privirile în tablă)* : Întreabă.

FIFI : Cînd ai primit scrisoarea mea, te-a supărat rău ?

TIBERIU : Foarte.

FIFI : De ce, Tibi ?

TIBERIU : Că ziceam... o clipă... N-am mutat tura : regele.

FIFI : Bine, Tibi, dar eu altceva te-am întrebat.

TIBERIU *(din nou în tablă)* : Nu ţi-am răspuns ?

FIFI : Nu.

TIBERIU : Da' ce ai întrebat ?

FIFI : De ce te-a durut ?

TIBERIU : Păi, cum să nu mă doară ? Să mi se întîmple mie aşa ceva ! Altora, mai înţeleg. Dar mie, cum ?

FIFI : Dar că m-ai pierdut...

TIBERIU : Ce-ai spus ?

FIFI : Că m-ai pierdut, Tibi...

TIBERIU : Vezi, asta e : şi-am trecut nebunul din D 8 în E 6.

FIFI : Nu vrei să laşi o clipă jocul ?

TIBERIU : O ţîră, şi mîntui.

FIFI : Dar tu, cînd ai aflat că a intervenit altcineva în viaţa mea, nu ţi-ai pus întrebarea, dacă n-a fost şi din vina ta ?

TIBERIU *(prompt)* : Nu.

FIFI : De ce, Tibi ?

TIBERIU : Fiindcă eu te-am respectat... N-a fost nici nebunul, tot pionul a fost.

FIFI : Ce-nseamnă că m-ai respectat ?

TIBERIU : Bărbatul e dator femeii, credinţă, fidelitate şi sprijin.

FIFI : Şi dragoste, nu ?

TIBERIU : Şi dragoste, sigur. *(A măturat piesele de pe tabla-masă de şah.)* Nu pricep, şi basta ! *(Scurtă pauză.)*

FIFI : M-am gîndit în ultima vreme la multe...

TIBERIU : Spune-mi și mie. Femeia și bărbatul trebuie să-și împărtășească toate gîndurile..

FIFI : Vezi, Tibi, se petrec în jurul nostru atîtea fapte.

TIBERIU : Unde ?

FIFI : Unde te uiți. Au loc atîtea schimbări... Sînt aici numai de două săptămîni... Mă uit în dreapta, mă uit în stînga... mă uit la oameni. Au învățat să se îmbrace mai bine... să mănînce mai consistent. Să-și caute sănătatea. Să asculte muzică. Să se odihnească. Tu nu crezi că omul trebuie să și iubească mai frumos ?

TIBERIU : Ba da, fătucă.

FIFI : Tu ce crezi prin „iubire frumoasă", Tibi ?

TIBERIU : Morală.

FIFI : Morală, evident, dar tu ce înțelegi prin „morală" ? Dacă doi oameni se plictisesc de moarte, dacă n-au ce să-și comunice, dacă n-au avut niciodată ce să-și spună, crezi că „iubirea" lor e morală ? Dacă doi oameni tîrăsc după ei ghiulelele unei vieți de obișnuință, încărcată de toate prejudecățile, oboselile, sau maniile, crezi că „iubirea" lor e morală, Tibi ?

TIBERIU : Nu pricep.

FIFI : Dacă doi oameni se îngăduie, se suportă, și asta cu dificultăți și eforturi, crezi că „iubirea" lor e morală ? Cîți ani ai tu, Tibi ?

TIBERIU : Douăzeci și șase.

FIFI : Și eu ?

TIBERIU : Douăzeci și trei.

FIFI : Cîți ani o să ai tu Tibi, în anul două mii ?

TIBERIU : Păi, știu eu...

FIFI : Socotește.

TIBERIU : Șaizeci și șase.

FIFI : Și eu ?

TIBERIU : Șaizeci și trei.

FIFI : Înseamnă că avem toate șansele să trăim în anul două mii. Înțelegi ce vreau să spun, Tibi ?

TIBERIU *(n-a priceput nimic)* : Încep să înțeleg...

FIFI : Anul două mii nu poate să lipsească din clipa noastră de astăzi. A și început să fie prezent cu tot ce vezi fermecător și plin de noblețe în jurul tău. Și în anul două mii se vor iubi oamenii. Și atunci se vor dori și aștepta. Și atunci inima va bate la deschiderea unei scrisori pe care cineva a așternut : „21 iunie 2000, dragul meu"... sau : „21 iunie 2000, iubita mea"... La ce te gîndești ?

TIBERIU : Te ascult.

FIFI : Eu m-am născut la Pitești. Pînă acum zece ani încă, Pitești-București însemna pentru mine un drum plin de peripeții și de emoții. Astăzi, distanța București-Marte nu e încă o glumă, dar drumul începe să fie plauzibil. Tu nu crezi, Tibi, că trebuie să începem să iubim la scara acestor dimensiuni ?

TIBERIU : Sigur, fătucă, sigur... Stai că am găsit.

FIFI : Ce ?

TIBERIU : Știu de unde a început catastrofa. *(Vrea să se repeadă la tabla lui de șah.)* De la rocadă !

FIFI *(oboseală surdă)* : Lasă rocada, dragul meu. Nu ne-am văzut de-atîta vreme. Nu vrei să stăm puțin de vorbă ?

TIBERIU : Stăm, despre ce să stăm ?

FIFI : Despre orice, numai despre șah, nu.

TIBERIU : Se poate, cu toate că au fost în șampionat cîteva partide faine. A jucat Lorentz varianta Nimzovici, și într-un final de cai și turnuri, a dat mat în trei mișcări.

FIFI *(s-a contaminat de la Bebe)* : Ce vorbești ? A dat mat ?

TIBERIU : Sfînt. *(Pauză.)*

FIFI : Ce-ai tu acolo, în rucsac, Tibi ?

TIBERIU : Ce să am : schimburi de drum.

FIFI : Și altceva ?

TIBERIU : Ia, nimicuri.

FIFI : Vreau să le văd.

TIBERIU : De ce ?

FIFI : Vreau să te cunosc și prin lucrurile tale mărunte, familiare.

TIBERIU *(deșertînd rucsacul)* : Un schimb de rufe, briciul, cureaua...

FIFI : Cartea aia, ce e ?

TIBERIU : Asta ? „Mersul trenurilor".

FIFI : Tibi, te rog ceva.

TIBERIU : Spune.

FIFI : Te implor.

TIBERIU : Ce ?

FIFI : Făgăduiește-mi că nu mă refuzi.

TIBERIU : Să vedem.

FIFI : Uite, îți cer în genunchi : citește-mi „Mersul trenurilor".

TIBERIU : Cum ?

FIFI : Sting lumina, aprind lampa de noapte, și citește-mi „Mersul trenurilor".

TIBERIU : Tot ?

FIFI : Nu tot, dar cît mai mult.

TIBERIU : Îți place ție ?

FIFI : Ador.

TIBERIU : S-o iau de la început ?

FIFI : Sigur.

TIBERIU : Partea asta n-am citit-o nici eu. *(Citește)* : „Prezentul mers al trenurilor intră în vigoare pe data de 15 iunie 1960 și e valabil pentru toate trenurile de persoane accelerate și rapide..."

FIFI : Nu așa, Tibi...

TIBERIU : D-apoi cum ?

FIFI : Ce ții tu în mînă, dragul meu ?

TIBERIU : Un ghid.

FIFI : Un ghid, Tibi, dar nu un simplu ghid.. O carte cu secrete, cu aventuri și cu visuri.

TIBERIU : Asta ?

FIFI : Asta, iubitul meu. Gîndește-te : în clipa asta zboară trenuri în toate direcțiile. Aleargă prin noapte sute de trenuri. Mii de vagoane și mii de călători...

TIBERIU : Zeci de mii, că-n ultima vreme volumul a sporit.

FIFI : Vezi, merg trenuri obosite și altele repezi, șuierînd prin gări mărunte, în care nu se vor opri niciodată... Dar în toate sînt călători, fiecare, un om, cu visurile, spaimele și fericirile lui. Citește, te rog, Tibi, dar pune un pic de poezie.. Aici, unde ne aflăm ?

TIBERIU : După Ciulnița, pe drumul Constanței.

FIFI : Ce trenuri trec în noaptea asta ?

TIBERIU : Vine acceleratul la 11,40.

FIFI : Și ultimul tren care pleacă ?

TIBERIU *(căutînd pe coloană în ghid)* : Un personal la 11 și 20.

FIFI : Cînd ajunge la București ?

TIBERIU *(consultînd din nou coloana)*: Mîine dimineață la cinci. *(Fiindcă Fifi a rămas pe gînduri.)* La ce te gîndești ?

FIFI : La nimic.

TIBERIU : Ce frumoasă ești !

FIFI : Sînt frumoasă ?

TIBERIU : Foarte frumoasă.

FIFI : Și-ți plac ?

TIBERIU : Grozav. În nopțile cînd mă zbuciumam, îmi ziceam...

FIFI : Ce-ți spuneai, Tibi ?

TIBERIU : Îmi ziceam : „Tiberiu Sicoșan, mare măgar ai fost să scapi așa mîndrețe de fătucă din unghie".

FIFI : Așa ți-ai spus ?

TIBERIU : Așa, dar acum nu-mi mai scapi. *(S-a așezat pe divan.)*

FIFI : De ce, Tibi ?

TIBERIU : Fiindcă acum toate-s altfel. *(S-a apropiat de ea.)*

FIFI : Ce s-a schimbat, Tibi ? *(S-a apropiat și mai mult.)*

TIBERIU : Acu' ești măritată.

FIFI *(încercînd să se desprindă)* : Da' nu cu tine, cu el.

TIBERIU : Da, dar el e numai adjunctul. Titularul, eu sînt. *(S-a apropiat, brutal, s-o îmbrățișeze.)*

FIFI : Ce-i asta, Tibi ?

TIBERIU *(strălucirea trivială a poftei în ochi)* : Că tare mi-i dor.

FIFI *(zbătîndu-se)* : Tibi !

TIBERIU : Șezi binișor, că nu-mi scapi. *(I-a mușcat gura, fata s-a zbătut și s-a refugiat în fundul divanului, albă, pierită de sînge.)*

FIFI *(după o pauză, în care l-a privit de a încremenit, hipnotizat, la picioarele divanului)* : Tiberiu !.. *(Fără glas, cu o liniște cutremurătoare.)* Adună-ți lucrurile. *(Tiberiu se apleacă și începe să-și adune mecanic lucrurile.)* Bagă-le în rucsac. *(Le-a băgat în rucsac.)* Închide-l *(L-a închis.)* Pune-ți haina. *(Și-a pus haina.)* Și rucsacul ! *(S-a executat.)* Și acum pleacă, Tiberiu. Nu.. nu-mi spune nici un cuvînt. Peste douăzeci de minute prinzi trenul. Gara e aproape. Du-te, Tiberiu, te rog. Stai. Fă-mi un ultim serviciu. *(A luat o hîrtie, a scris cîteva cuvinte, a închis-o într-un plic.)* Lasă biletul ăsta... E-n drumul tău, te rog. Nu, nu... Nu-mi spune nimic. E mai bine. E mult mai bine.

TIBERIU : Și n-o să ne mai vedem niciodată ?

FIFI : De ce-mi ceri să te mint și să-ți spun : „poate, peste ani și ani de zile"... Nu, Tibi, nu, niciodată. Acum taci, și lasă-mă să te conduc pînă în șosea. Vino... *(Au ieșit, camera a rămas o clipă goală ; e ora unsprezece, a intrat pentru prima oară în această odaie, Bebe. Se uită în jur, vede puzderia de păpuși, aduse de Fifi, le stîrnește pe toate, odaia se umple de clinchetul lor argintiu. A descoperit un caiet, citește.)*

BEBE : „Jurnalul unei doctorițe de țară... Replică doctorului Ulieru". *(Răsfoiește caietul și citește.)* „Azi dimineață, prima vizită la spital. Am îmbrăcat halatul și m-am simțit stingheră, intimidată... A venit apoi medicul-șef și am trecut prin saloane... Atmosferă civilizată și o baie tonică de lumină..." *(Comentariu plictisit.)* Etc. etc... *(Răsfoiește mai departe.)* „Am semnat o rețetă, prima din viața mea, și mi-a tremurat mîna... Un sentiment neobișnuit de răspundere... M-am surprins privindu-mă-n oglindă. Mă vedeam cu alți ochi." *(Comentariu.)* Etc... etc... *(Răsfoiește mai departe.)* „Vizită la dispensar. Bolnava pe care am consultat-o ieri, a venit și astăzi. Dialog scurt :

«Ei, cum îţi merge ? — Mai bine, tovarăşă doctor, mult mai bine...» Aşteptam să-mi mulţumească. De ce aşteptam ?" *(Comentariu.)* Într-adevăr, de ce aşteptai ? *(Citeşte mai departe.)* „Probabil declicul unor vechi obişnuinţe... În privirea bolnavei, nici o umilinţă... E şi firesc... De ce să-mi mulţumească ? E datoria mea s-o vindec." *(Răsfcieşte. Comentariu.)* A, a, devine interesant.. *(Citeşte)* : „Plimbare cu Damian prin sat «Aici vom începe la anul o nouă casă de cultură. Vechiul cămin e insuficient. În doi ani va fi gata.» Omul ăsta tratează timpul cu alte măsurători... Ceea ce m-a impresionat de la început la el, e siguranţa lui fără ostentaţie şi liniştea..." *(Comentariu.)* Interesant. *(Răsfoieşte şi citeşte)* : „Plimbare în luntre, pe baltă, cu Damian..." *(Comentariu.)* Iar ! *(Citeşte.)* „Sub un cer ingrijorat... balta era neagră, necăjită... Mi-am muiat degetele în apă şi era rece. Nu ştiu de ce, dar mi s-a făcut deodată frică. Am ridicat ochii, şi la celălalt capăt al luntrei era el, cu miinile pe vîsle, cu prezenţa lui masivă, calmă, cordială... Şi mi-a trecut." *(S-a deschis uşa. Bebe a pus caietul la locul lui, a intrat Fifi.)*

FIFI *(sincer surprinsă)* : Dumneata ?

BEBE : Conform programului.

FIFI : Adevărat.

BEBE : Îmi iau în primire postul legal. Şi vom folosi timpul ca să reluăm discuţia şi să punem lucrurile la punct.

FIFI : De unde reluăm ? De la ce replică ? Dacă-ţi mai aminteşti, în timpul prînzului mi-ai spus : „Partida noastră de şah se apropie de scadenţă : divorţăm".

BEBE : Să lăsăm.

FIFI : De ce să lăsăm ? Să fim consecvenţi.

BEBE : Am revenit, te-am anunţat : m-am revizuit. O luăm de la ora şapte şi jumătate, cînd v-am comunicat decizia mea : nu mai divorţez.

FIFI : Nu crezi că era obligatoriu să mă consulţi şi pe mine ? Să te întreb atunci altceva : de ce te-ai răzgîndit ?

BEBE : De la prînz pînă acum au intervenit multe.

FIFI : Ce ?

BEBE : În primul rînd sosirea logodnicului dumitale.

FIFI : Şi cu ce modifică situaţia? Exista şi înainte.

BEBE : Acum l-am cunoscut.

FIFI : Şi ?

BEBE : Un imbecil.

FIFI : Te rog.

BEBE : Şi nu unul simplu : imbecilul absolut. M-a înfuriat din clipa în care l-am văzut.

FIFI : De ce ?

BEBE : N-are haz. Un imbecil grav.

FIFI : Termină, te rog.

BEBE : Un imbecil solemn. Cum te-ai putut uita la el ?

FIFI : Chestiunea asta mă priveşte numai pe mine, nu ?

BEBE : Eroare.

FIFI : Cum ? Nu mă priveşte exclusiv pe mine ?

BEBE : Nu. Dacă acum trei luni, de pildă, îţi era îngăduit să-ţi legi viaţa de primul idiot, erai liberă s-o faci. Dar acum este altceva. Eşti viitoarea mea fostă soţie. *(Irefutabil.)* Nu pot admite ca viitoarea mea fostă soţie să devină soţia unui idiot. Nu te gîndeşti ce va spune lumea ? „Cum va fi fost primul, dacă l-a lăsat pentru ăsta ?" Există o demnitate pe care trebuie s-o înţelegi. Nu mi-e indiferent cine-mi urmează. Nu, fată dragă, scoate-ţi din cap, nu pot să te las pe mîna lui : tipul este eminamente dobitoc.

FIFI : Lasă-l în pace, şi uită-l : nu mai există.

BEBE : Unde e, l-ai dat afară ?

FIFI : A plecat.

BEBE : Sper că pentru totdeauna.

FIFI : N-am încheiat tranzacţii provizorii decît o singură dată : cu dumneata. Am memorie. Dumneata, în schimb, văd că uiţi.

BEBE : Pe cine am uitat ?

FIFI : Există un om.

BEBE : Unde ?

FIFI : La Bucureşti, te aşteaptă. Singurul om care te interesează.

BEBE : A fost.

FIFI : Dar ce s-a întîmplat ?

BEBE : Nimic.

FIFI : Ce răspuns e ăsta ?

BEBE : Am o vagă impresie că mă înşeală.

FIFI *(amuzîndu-se)* : Imposibil.

BEBE : Cred că mă înşeală.

FIFI : Glumeşti.

BEBE : Am certitudinea.

FIFI : De unde ?

BEBE : Mi-a mărturisit-o ea.

FIFI *(necontenit fals surprinsă)* : Unde, cînd ?

BEBE : Adineauri, în camera mea. E bine ?

FIFI *(fals impresionată de veste)* : Nu e bine.

BEBE : De altminteri, la ora asta, nici nu se mai află aici.

FIFI : Dar unde ?

BEBE : În tren.

FIFI : A plecat ?

BEBE : Nu, am dat-o afară.

FIFI *(realmente jignită de violența expresiei)* : Bebe !

BEBE : Sînt totuși lucruri cu care nu ne putem juca.

FIFI : Nichi unde e ?

BEBE : În hol.

FIFI : Ce face ?

BEBE : Se căiește. Fată dragă, vezi, glumim, ne amuzăm, dar nu ne jucăm cu viața.

FIFI *(amuzată de pseudoseriozitatea lui)* : Ai dreptate.

BEBE : Și chiar dacă uneori ne permitem fantezia să ne jucăm, există un ceas de balanță, cînd te verifici, te reexaminezi și-ți schimbi viața ca pe un rînd de haine.

FIFI : Nu-mi place comparația.

BEBE : Nici mie, dar alta mai bună, la îndemînă, n-am. *(Rezolut.)* Vei fi deci soția mea, și nu numai conform „Sicilienei", ci de fapt și de drept.

FIFI *(îl urmărește, fiindcă o amuză să-l descifreze)* : Și de ce ? Ce te-a făcut să iei decizia asta ?

BEBE *(pe același ton, al „lucidității" lui cinice)* : Cîteva argumente. Nu-mi displaci.

FIFI : Aha !

BEBE : Ai o conversație agreabilă. .

FIFI : Ai băgat de seamă.

BEBE : Te-mbraci cu gust.

FIFI : Fac eforturi.

BEBE : Ai oarecare grație.

FIFI : E o chestiune de gust.

BEBE : Te miști frumos.

FIFI : E o problemă esențială ?

BEBE : Faci, cred, în lume, o impresie...

FIFI : Sînt timidă.

BEBE : Se corectează.

FIFI : Am totuși inițiativă.

BEBE : Te vei dezobișnui.

FIFI : Sînt încăpățînată și tenace. Cînd îmi pun ceva în cap...

BEBE : Perfect ! Sînt abulic. Și acest factor a contribuit la hotărîrea mea.

FIFI : Care ?

BEBE : N-am rezistența să fac o nouă tentativă de căsătorie. *(Explicația.)* Forme, acte, certificat de vaccin, de sănătate, încă un drum la sfatul popular, la ofițerul stării civile : plictiseli inutile. Oamenii ar trebui să se căsătorească...

FIFI : ...prin corespondență...

BEBE : ...sau la telefon. Nu-ți dai seama ? Un cortegiu de forme pentru o singură silabă : „Vrei să-l iei în căsătorie pe X ?" „Da"... Prea mari eforturi. Inutile... *(Practic.)* De bine de rău, cu dumneata am terminat... *(Pauză foarte scurtă.)*

FIFI *(după ce l-a scrutat o clipă)* : Aș da orice ca să aflu .. Crezi toate astea, sau îți place să pozezi ?

BEBE : De ce te interesează ?

FIFI : Ca să te cunosc...

BEBE : Dacă ții să mă cunoști, înseamnă că nu-ți sînt indiferent...

FIFI : N-am spus-o niciodată.

BEBE : Dacă nu-ți sînt indiferent, înseamnă că te preocup. Dacă te preocup...

FIFI *(pe zîmbet)* : ...înseamnă că mă obsedezi.

BEBE : Eventual.

FIFI : Și dacă mă obsedezi ?

BEBE : Poți fi, foarte bine, soția mea. În definitiv, orice căsnicie nu e decît un șir de obsesii reciproce. Tot secretul este să te organizezi astfel, încît această penibilă obligație la conviețuire să devină suportabilă. *(Din nou practic.)* Și din acest punct de vedere, ne-am putea organiza convenabil. *(Rezoluție.)* Vei locui la noi. Ai văzut, avem o casă încăpătoare, îndeajuns de zgomotoasă, e drept, dar ce vrei, formula confortului ideal n-a fost încă descoperită...

FIFI *(ca să-i dea necontenit iluzia că-l urmează)* : Fără-ndoială...

BEBE : Vom lua însă camera bătrînilor : dă într-o curte interioară, unde încep să se bată covoarele de la unsprezece în sus.

FIFI *(a luat tonul ironiei lui)* : O, așa devreme ?

BEBE *(resemnat)* : Tributul pe care-l plătim orașului... *(În continuarea programului.)* Ne vom face un cerc de prieteni.

FIFI : Ador să am prieteni... Prietenia...

BEBE *(scurt)* : Va trebui să meditezi asupra noțiunii. Vezi ce experiență am avut cu Nichi.

FIFI : Bietul băiat... Ce-ai să faci cu el ?

BEBE : Am ezitat între cîteva soluții, m-am oprit la ultima : l-am iertat !

FIFI : Foarte bine-ai făcut.

BEBE : Ne vom căuta deci un cerc restrîns și agreabil.

FIFI : Prea multe cunoștințe strică.

BEBE : Ne vom vedea o dată pe săptămînă.

FIFI: Şi în toate celelalte zile, vom bîrfi.

BEBE : Evident : bîrfeala face parte din îndeletnicirile zilnice.

FIFI : Un fel de rău necesar.

BEBE : Dacă vrei. Duminică dimineaţa vom merge la concerte.

FIFI : Te duci regulat ?

BEBE : Nu-mi permit nici o absenţă.

FIFI : Indiferent de program ?

BEBE : Indiferent. Îmi plac concertele, pentru atmosfera familiară care s-a creat : două-trei sute de oameni care se cunosc, posedaţi de o pasiune simulată : fiecare ţine să-l convingă pe celălalt, în pauză, cît de emoţionat a fost la adagio, şi cît de zguduit, cînd a intrat oboiul...

FIFI : Îmi dau seamă că am rămas o provincială. Eu credeam că muzica poate să placă într-adevăr.

BEBE : Erezie.

FIFI : Serios ?

BEBE : Şi superstiţie. Vom face excursii.

FIFI : Îţi place să umbli ?

BEBE : Mă plictiseşte drumul îngrozitor şi-i dispreţuiesc pe alpinişti.

FIFI : De ce ?

BEBE : Sinucigaşi din voluptate. Nu-ţi dai seamă, domnişoară, natura ! Altă eroare !

FIFI : Nu-ţi place muntele ?

BEBE : Mă deprimă.

FIFI : Şi marea ?

BEBE : Mă enervează. Dac-aş avea putere, aş interzice natura şi n-aş păstra din ea decît gazonul.

FIFI : Totuşi, faci excursii...

BEBE : Pentru plăcerea pe care mi-o oferă cabana. Regăsesc acolo o odihnă dulce care răscumpără inutilitatea efortului.

FIFI : Nu-ţi plac eforturile...

BEBE : Le detest.

FIFI : Nici un fel de muncă...

BEBE : Nu mai pronunţa cuvîntul ăsta, îmi dă spasme.

FIFI *(fals ingenuă)* : Vai, şi din ce vom trăi ?

BEBE : Voi încerca să fac ceva. Mi-a ieşit numirea... Să văd în ce constă. Mă voi strădui să găsesc un loc ferit, cîteva ore, pe care, vrei nu vrei, trebuie să le faci.

FIFI *(candoare prefăcută)* : Înseamnă că o s-o ducem rău...

BEBE : E şi bătrînul...

FIFI : A, da, am uitat.

BEBE *(în continuarea programului său de viaţă)* : Şi vom călători. E poate singurul lucru pentru care merită să trăieşti.

FIFI : Şi unde vom călători ?

BEBE : Oriunde. Vezi, fată dragă, cartea asta ? Scrie pe ea : „Mersul trenurilor“, dar ştii dumneata ce e ?

FIFI *(intenţionat prozaică)* : Un ghid.

BEBE : Nici nu m-aşteptam la alt răspuns. Nu e un ghid, fată dragă. Sau nu e un simplu ghid. E un avanpost al necunoscutului. Ştii ce e o agenţie de voiaj ?

FIFI : O întreprindere...

BEBE : O antenă, o trambulină în spre infinit... Vom umbla, vom umbla, vom vedea oraşe...

FIFI : Cu ce bani ?

BEBE *(care n-a auzit-o)* : Vom hoinări pe străzi necunoscute, în oraşe necunoscute, unde nu rişti să te întîlneşti cu un coleg de birou...

FIFI : ...care să-ţi amintească, nefericitul, că ai lăsat lucrări neterminate...

BEBE : Evident. Şi o dată pe an, vom încerca — trebuie pus bătrînul în frigare — să facem o croazieră.

FIFI : Spuneai că nu-ţi place marea.

BEBE : Detest marea, dar ador porturile. Nu le-am văzut, din nefericire, decît în ilustrate şi prospecte, dar gust de pe acum dulceaţa aromată a cafenelelor orientale, cerul Egiptului, lumina de azur a Italiei...

FIFI *(gafă criminală)* : Muzeele...

BEBE : Nu-mi pomeni acest cuvînt compromis. Dacă aş avea putere, le-aş desfiinţa. Cred, de altminteri, că într-un viitor pe care sper să-l ajung, toate muzeele vor fi desfiinţate. Văd în această reorganizare, un principiu dialectic. La început pînzele, tablourile au fost proprietate particulară. Au devenit cu vremea un bun obştesc...

FIFI *(completîndu-l)* : .. şi vor reveni — negaţia negaţiei — în proprietate privată. Oh, ce bine... Eu îmi doresc să am în casă pe Venus din Milo.

BEBE : Nici un fel de sculptură ! Nu pot suferi pietroaiele. Vom întîrzia în restaurante luminate feeric, vom asculta orchestre exotice, vom face relaţii fugare, uitate a doua zi, vom colecţiona amulete false, vom scrie ilustrate convenţionale, perfide, destinate să-i îmbolnăvească pe cei ce n-au putut pleca, vom umbla... Vom umbla .. şi cînd vom obosi de drumuri, ne vom întoarce acasă absenţi, distanţi şi nostalgici. Nu e frumos ?

FIFI : Ba da.

BEBE *(redevenit practic)* : Aşa încît, acum trebuie să sosească bătrînii, stăm cu ei aici cîteva ceasuri, și mîine dimineață, plecăm la București. Ai face bine să-ți strîngi lucrurile, să nu întîrziem. *(Consultînd „Mersul".)* Avem un tren mîine la zece și zece — nu, ăsta-i prea devreme — și altul la douăsprezece și cinci.

FIFI *(nu fără o nuanță de amărăciune)* : Inutil, Bebe, nu face planuri, nu plec.

BEBE : Cum, nu pleci ?

FIFI : Simplu. Eu rămîn aici.

BEBE : Cum „aici" ?

FIFI : Aici.

BEBE : Pînă cînd ?

FIFI : Nu știu încă, dar pentru foarte, foarte multă vreme.

BEBE : Glumești !

FIFI : Nu glumesc deloc.

BEBE : Și ce-ai să faci aici ? Te-ai gîndit ? *(În hol se aud voci.)* Ce-i gălăgia asta ? *(A intrat protestînd, bineînțeles, Tiberiu.)*

TIBERIU : Domnule dragă !

BEBE : Iar dumneata ?

TIBERIU *(către Fifi)* : Și domnișoară — că tovarășă nu pot să-ți spun...

BEBE : Ce s-a întîmplat iar ?

TIBERIU : O catastrofă, domnule... *(Către Fifi)* Mi-ai dat să-ți duc biletul...

FIFI : Da. Și ?

TIBERIU : Și atîta-am cătat, și atîta-am umblat...

FIFI : Pînă-ai pierdut trenul.

BEBE : Adevărat ?

TIBERIU : Mai rău. Prima dată în viața mea că mă înșel. *(Luînd ghidul și consultîndu-l.)* Exact! Are steluță! Personalul de 11 și 20 a fost suprimat pînă la 1 septembrie. E 1 septembrie ? *(Consultîndu-și calendarul.)* Nu e... *(Concluzie.)* Și am rămas pe peron... Da' gîndești că numai eu ? *(Înspre hol.)* Hai, acum nu te mai smiorcăi : pătrunde. Și fătuca. *(A intrat plînsă, spășită — ceasul abandonării — Muki.)* Am găsit-o pe peron, domnule. Stătea și plîngea, domnule dragă, de ți se rupea inima. Cum să lași fătuca, noaptea, fără ocrotire ? Am luat-o sub aripa mea. Dar vezi, domnule dragă, nu mai găseam drumul. Noroc că n-am fost singuri, și-am fost doi...

BEBE : Și ați stat de vorbă...

TIBERIU *(către Muki)* : Lasă acum, nu mai plînge, că trece. Nici nu știi, domnule dragă, ce bine-mi pare c-am găsit-o. *(Către Muki)* Ei, lasă, nu mai plînge ca proasta în biserică. Nici nu știi ce fătucă inteligentă.

BEBE : Mie-mi spui ?

TIBERIU : Un geniu.

MUKI *(ceasul recunoștinței)* : Tibi !

TIBERIU : Muki !

MUKI : Tibi !

TIBERIU : Ea mi-a dezlegat problema. Ea o găsit soluțiunea.

BEBE : La ce ?

TIBERIU *(grav)* : Cum de-am pierdut dama.

BEBE : La Sebeș ?

TIBERIU : La Sebeș.

BEBE : Da ? Și care-i soluția ?

TIBERIU : Dama, domnule dragă, nu trebuie lăsată niciodată fără apărare. Musai, lîngă damă, trebuie să stea nebunul.

BEBE : Exact ! Lîngă damă să stea cretinul ! Duceți-vă-n odaia mea, și cum s-o crăpa de ziuă, să nu vă mai văd...

TIBERIU : Domnule...

BEBE *(împingîndu-i spre ieșire)* : Basta ! *(A rămas o clipă, pe gînduri, ca o concluzie.)* Oamenii se caută și se găsesc. Fii, cuminte, Fifi, cum ai să rămîi aici ?

FIFI : Te-am prevenit că sînt încăpățînată.

BEBE : Dar e absurd. Ce să faci aici ?

FIFI : Profesiunea mea.

BEBE *(parcă aude cuvîntul ăsta pentru prima oară în viață)* : Profesiunea ? Profesiunea dumitale ?

FIFI : Mi-o iubesc.

BEBE : Te privește. Poți s-o faci și la București.

FIFI : De ce să mă impun într-un loc unde sînt de prisos și să nu rămîn aici, unde e nevoie de mine ? Vreau să-mi învăț profesiunea bine. Grozav de bine. La perfecție. Să știu. Să fiu utilă. Necesară. Dacă se poate, indispensabilă. Cele mai multe suferințe și nefericiri sînt pricinuite de oameni care nu știu să facă nimic. Vreau să lucrez.

BEBE : Și unde-o să locuiești ?

FIFI : Într-o casă...

BEBE : ...cu pămînt pe jos...

FIFI : Habar n-ai : cu parchet, deși nici lucrul ăsta nu e esențial. O să-mi dea o cameră, o să mi-o mobilez după gustul meu, o să-mi aduc acolo mica mea menajerie... Și ceasul cu cuc... În primele trei luni o să-mi iau din leafa mea un aparat de radio...

BEBE : Perspectivă seducătoare...

FIFI : În următoarele șase, un televizor... Uite ce frumos e ! Ieși în curte : văzduhul e îmbălsămat de regina nopții. Privește ! *(A dat la o* *parte perdeaua de tul.)* Cerul e spuzit de stele... Ascultă, ce linişte dumnezeiască...

BEBE : Şi bucolică. În curînd, vor cînta cocoşii... Da' tot foarte curînd, va veni toamna cu ploi şi noroaie...

FIFI : La anul va trece pe aici, şoseaua.

BEBE : Şi pe urmă, iarna cu zăpezi îngrozitoare...

FIFI : Peste doi sau trei ani, vor fi şi pe aici, pluguri pentru curăţat drumurile... În zece, va fi pretutindeni asfalt.

BEBE *(„ironia" lui)* : Ei, dacă e sigur că în zece ani...

FIFI : Iar în cincisprezece, la „Malul cu duzi" sau la Cazanele, cred mai degrabă că la Cazanele, va fi un aeroport.

BEBE : Şi mai departe ? Mai departe, ce aştepţi ?

FIFI *(simplu)* : Anul două mii.

BEBE : Ce ?

FIFI : Anul două mii. Ştii ce vîrstă voi avea atunci ? Şaizeci şi trei de ani. Vor spune oamenii : „Ştiţi de cînd e tovarăşa doctor la noi ? De patruzeci de ani." Mă vor cunoaşte toţi. Voi fi însănătoşit zeci şi zeci de mii de oameni.

BEBE : Başca ceilalţi pe care o să-i omori. Fifi, ai înnebunit. Eşti nebună de legat.

FIFI : Nebună ?

BEBE : Vrei să-ţi demonstrez ? Vrei un arbitru ? *(Strigînd înspre hol.)* Nikaloe ! Nikaloe ! Îţi fac imediat dovada. Te lămuresc. *(A intrat, alarmat, Nichi.)*

NICHI : Ce e, domnule ? Ce s-a mai întîmplat iar ?

BEBE : Ai aflat ultima bombă ?

NICHI *(jenat)* : Ştiu, s-a întors...

BEBE : Altceva : domnişoara rămîne aici.

NICHI : Unde ?

BEBE : În Rîpele. La Rîpele. Domnişoara şi-a descoperit vocaţia. Medic : la Rîpele. Ce spui, Nikaloe ?

NICHI : Şi de ce te miri ?

BEBE : Să nu mă mir ?

NICHI : Ce ţi se pare atît de extraordinar ? *(Simplu.)* Şi pe mine mă bate gîndul să rămîn.

BEBE : Cum ?

NICHI : Să vezi ce se întîmplă. Adineauri, am fost pe la gară, să mă interesez cînd vine trenul. Văd lumină la Damian. Zic : ia să intru să aud ce mai e nou. Mă vede Damian. Zice : „Gînd la gînd, tovarăşe... Ştii, consultaţia pe care mi-ai dat-o cu privire la contracte : justă. Am controlat. De !" şi face o pauză. „Dacă te-ai gîndi să rămîi la noi, că aici posturi sînt, şi nevoie de oameni, ce să mai vorbim..." Stai că n-am terminat. Face o pauză şi adaugă : „Şi cu privire la examene, n-are importanţă, le dă omul şi mai tîrziu." *(Către Fifi)* I-ai vorbit dumneata ceva ?

FIFI : Eu ?

NICHI *(admiraţie sinceră)* : Ca să vezi cum merge mintea lui... e teribil, tipul.

BEBE *(privindu-l ca o ţeavă de revolver)* : Va să zică, vrei să rămîi şi tu...

NICHI : Nu ştiu... ce te uiţi aşa la mine ? Am spus : mă gîndesc.

BEBE *(privind-o pe Fifi)* : Va să zică, rămîi dumneata *(privire spre Nichi)*, rămîi şi tu. Am înţeles.

NICHI *(presimţind catastrofa)* : Ce-ai înţeles ?

BEBE *(verdict)*: Nikaloe, ai încurcat-o ! *(Şi se apropie ameninţător.)*

NICHI : Stai, mă : ce, ai înnebunit ?

BEBE : Ieşi ! *(Nichi a zburat pe uşă. Pauză lungă şi grea.)*

FIFI : Ce-a fost asta, Bebe ?

BEBE *(după ce s-a recules)* : Nu mai înţeleg nici eu. Nu mă mai cunosc. Mă scrutez pe dinăuntru şi nu mă regăsesc. Nu-ţi dai seama ? A plecat Muki şi nu mi-a părut rău. Mi se pare o singură clipă că Nichi rămîne aici pentru dumneata şi-mi pierd controlul. Nu-ţi dai seama că te...

FIFI : Mi-ai văzut păpuşile ?...

BEBE : ...că am nevoie de dumneata...

FIFI : Nu mă despart de ele... Le-am purtat după mine pretutindeni...

BEBE : O, bucuria de a putea dărui unui om secunda ta de graţie, clipa ta de sărbătoare...

FIFI : O, marea tristeţe a caselor nelocuite, la poarta cărora sună cineva lung, insistent, prelungit, inutil...

BEBE : Bine, dar eu te iubesc. Te iubesc ! Cum simt că n-am iubit în viaţa mea. *(S-a deschis uşa şi a intrat ca o furtună Nichi.)*

NICHI : Şase ! Au venit bătrînii. *(A dispărut, intră încărcaţi de pachete Jeni, Tache şi Anton.)*

JENI *(erupţie nestăvilită)* : Mînca-i-ar mama de copii... Mînca-i-ar mama de puişori... Că nu i-a mai văzut mama de atîta vreme. Ce faci, Bebe ? Ia să te văd cum arăţi. Arată bine. Şi ea... Mînca-o-ar mama, ce dulce e ..

ANTON : Ce faci, Fiţo ?

FIFI : Bine, tată.

JENI : Amîndoi arată bine. *(O, privirile proxenete.)* Le prieşte.
BEBE : Ce mai e nou prin Bucureşti ?
JENI *(nu lasă pe nimeni să scoată un cuvînt)* : Toate bune. Pe Păvăloiu l-a dat afară de la „Industria uşoară".
BEBE *(absent)* : Ce vorbeşti...
JENI : Am văzut-o ieri pe ea. Ştii că înainte, nu i-ajungea nimeni cu prăjina la nas. Acum mă vede, zice : „bună ziua, tovarăşă". Zic...
TACHE : Lasă, Jeni.
JENI : Ce să las ?

TACHE : Să-i mai ascultăm şi pe ei.
JENI : Dar ce, eu nu-i las ? *(Tot ea, evident.)* Voi cum aţi dus-o ?
BEBE : Bine, mamă.
JENI : Cu mîncarea cum v-aţi împăcat ?
BEBE : Bine, mamă.
JENI : Patul e bun ? *(Controlează.)* Merge... Tetanos e ?
FIFI : S-a stîrpit.
JENI : Slavă domnului.
BEBE : Altceva ?

JENI : Altceva ? *(Arătîndu-l pe Tache.)* Altceva să vă spună el. Ce taci ? *(Tache vrea să deschidă gura.)* A, dar nu aşa : stai ! Bebe, ia vino tu lîngă mama. Tu ştii ce zi e astăzi ? *(Tache vrea să spună ceva.)* Stai, nu-i spune. Să vedem, ştie ? Ziua ta, puiule, ziua ta.
BEBE : Adevărat, am uitat.

JENI : Să trăieşti, mamă. *(Către Fifi)* Să-ţi trăiască ! Să ne trăiască la toţi ! *(Lui Tache)* Ei, acu' dacă vrei să-i spui... *(Tache vrea să deschidă gura.)* Stai ! Unde e Nichi ? Să fie şi Nichi... *(Explicîndu-i lui Anton.)* Cel mai bun prieten al lui... Împarte cu el toate necazurile şi toate bucuriile...

BEBE : Mai ales bucuriile !
JENI : Cheamă-l.
BEBE *(înspre hol)* : Nichi ! Vino-ncoace, Nichi.

JENI : Un veac mi s-a părut de cînd aţi plecat, că-i ziceam şi lui Tache... *(A intrat Nichi.)* Şezi, Nichi, că eşti din familie. *(Lui Tache)* Ei, acu' dă-i băiatului ce i-ai adus... *(Lui Bebe)* că, să ştii, ăsta e cadoul lui. El a alergat, el s-a zbătut, el a obţinut. *(Tache a deschis servieta şi a scos afară un plic cu peceţi.)*
NICHI : Numirea !
BEBE : Numirea ?

JENI : Numirea. *(Lui Bebe)* Să-l săruţi, mamă, că nu ştii cît s-a zbătut. A fost şi la ministru.
BEBE : Serios ?

TACHE : Păi, cine a mai scăpat de gura ei ?
BEBE : Şi unde-am fost numit ?
TACHE : Asta nu ştiu, că nu l-am deschis.
JENI : Eu nu l-am lăsat. Eu i-am spus : „Nu deschide, Tache, să fie surpriză".
BEBE : Să vedem.

TACHE : *(a rupt peceţile, a deschis plicul şi citeşte cu oarecare solemnitate)* : „Vă aducem la cunoştinţă că în urma intervenţiilor şi a insistenţelor dumneavoastră..."
JENI *(lui Bebe)* : Vezi ?

TACHE *(reluînd)*: „...şi a insistenţelor... de a nu fi despărţit de fiul dumneavoastră, pe data prezentei decizii... aţi fost eliberat din postul de director în Ministerul Agriculturii şi numit administrator la staţia de montă din comuna Rîpele..."

JENI : Tache !
TACHE : Jeni !
BEBE : Mamă !
JENI : Nu se poate.
TACHE : Uite că se poate !
JENI : Cine semnează ?
TACHE : Ministrul în persoană.
JENI : Bebe !
BEBE : Tată !
TACHE : Jeni ! Ai văzut ?
JENI : Ce să văd ? Eu nu ţi-am spus să te duci mai sus ?
TACHE : Văzuşi, neică Antoane ?
ANTON : De, Tache, vorba ta : nu mai seamănă cu ce-a fost altădată. Azi ce ţi se pare că e simplu, poate să fie complex, şi ce e complex, poate să fie foarte simplu...
JENI : Bravo, Tache, halal !
TACHE : Ce vrei, femeie ?
JENI : Bine şi-au mai bătut joc de tine... Nu-l vedeţi ? El, şi staţia de montă ! Mor, Bebe...
BEBE : Lasă, mamă, că ţi se urcă tensiunea.
JENI : Acum, ce facem ?
BEBE : O să vedem, să ne gîndim. Duceţi-vă şi vă culcaţi, şi-o să vedem mîine. Condu-i, Nichi.
NICHI : Pe-aici. Nu, vă rog, *(Gafă ucigaşă)*, ca la dumneavoastră acasă. *(Au ieşit toţi. Pauză.)*
BEBE : Dumneata ştii cum se înscrie ziua asta în istoria vieţii mele ? Sub ce titlu ? „Ziua dezamăgirilor".
FIFI : *(sincer tristă)* : Ce pot să spun ? Ce pot să fac ?
BEBE : Un singur lucru : sînt obosit şi mi-e somn.. În odaia mea sînt trei oameni. N-am unde să mă culc... Să ne imaginăm că sîntem doi călă-

tori necunoscuți, care trebuie să împartă aceeași cușetă într-un vagon de dormit... Sînt atît de obosit și aș vrea să dorm... Să dorm...

FIFI : Atunci, ca în trenuri, o să te rog să ieși o clipă, afară pe culoar, să mă schimb.

BEBE : Nu știu de ce, dar am impresia unui tren care merge înapoi. *(A ieșit, Fifi a rămas singură. Ceasul-jucărie, cu lanț și cuc, sună.)*

FIFI : Știu, cucu, știu. E miezul nopții. Dar în noaptea asta *(uitîndu-se la toată menajeria ei)* e pentru prima dată cînd n-o să dorm cu voi. Și știți de ce ? *(Și-a luat în poală cîteva păpuși.)* Noaptea asta e cea mai scurtă noapte a anului. Și țin minte din copilărie, cînd eram mică, așa ca voi, o veche poveste : în noaptea asta se arată sînzienele și ies din pămînt flăcări acolo unde zac îngropate comorile. Voi o să mă iertați că nu rămîn cu voi. Vreau să le văd împreună cu el. *(Se aude pe șoseaua pietruită, tropot de cal și zgomotul unei șarete care se apropie.)* A venit. Mă așteaptă... *(A luat o păpușă, a îmbrățișat-o.)* Noapte bună ! *(A dat la o parte perdeaua de tul. Înspre afară.)* Vin, vin ! *(A trecut pervazul ferestrei și a ieșit. A rămas camera goală. Vîntul adie încet, perdeaua... A intrat Bebe.)*

BEBE : Dă-mi voie să sting lumina... Sînt atît de obosit... *(A stins lumina.)* Unde ești ? Te-ai culcat ? Unde ești ? *(A dat la o parte perdeaua. Odaia e inundată de o lumină albastră, feerică, neverosimilă... O caută. A înțeles. A trecut la fereastră.)* Fifi ! Fifi ! Fifi ! *(Dar nu răspunde, vătuit, îndepărtat, decît ecoul, și în liniștea grea care se lasă, cade, încet, încet :*

CORTINA

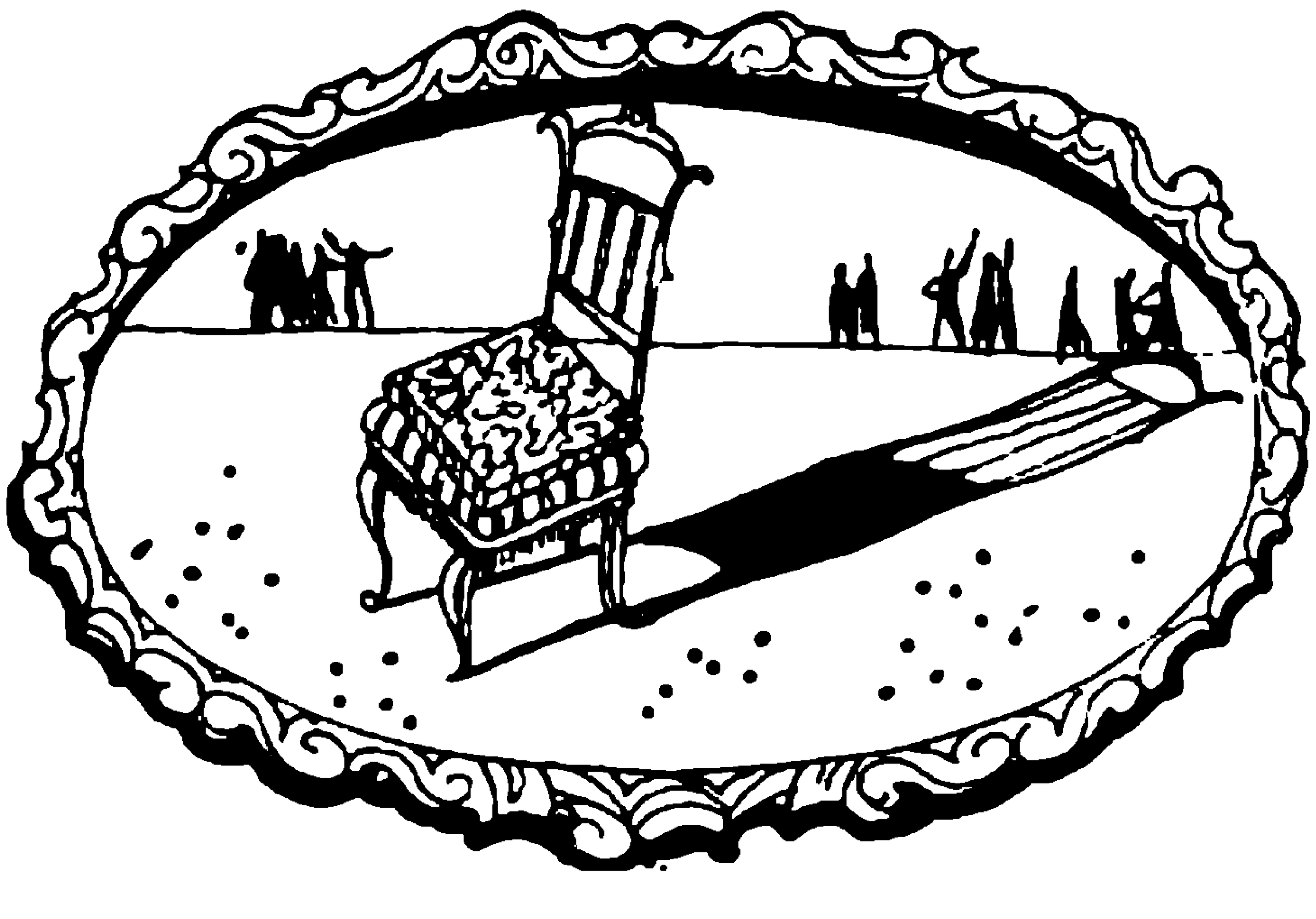iulie 1960.